

Dragostea lui Dumnezeu
pentru musulmani

Dragostea lui
Dumnezeu
pentru
musulmani

Ibrahim Ag Mohamed

DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU PENTRU MUSULMANI.

Cum să comunicăm harul biblic și viața cea nouă musulmanilor

Ibrahim Ag Mohamed

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiare, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original în limba engleză de către Metropolitan Tabernacle, Elephant&Castle, London SE1 6SD, Marea Britanie, sub titlul *God's Love for Muslims. Communicating Bible Grace and New Life.*

Traducerea, corectura, designul și tehnoredactarea: Asociația MAGNA GRATIA. Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: www.magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Citatele din Coran sunt preluate în general din traducerea George Grigore sau din traducerea Ligii Islamice și Culturale din România, cu excepția situațiilor în care acestea diferă semnificativ de traduceri în limba engleză consultate, situație în care s-a preferat traducerea în limba engleză (Muhammad Tahir-ul-Qadri – MTQ sau Abdullah Yusuf Ali – AYA), pentru a păstra acuratețea textului. Numerotarea versetelor în traducerea Ligii Islamice și Culturale din România poate diferi ușor, în anumite cazuri, cu unul sau două versete, față de cea citată în text.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare:
MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Astăzi, aproape orice persoană are o părere despre Islam. Scopul acestei cărți este să prezinte creștinilor o imagine precisă a credinței islamice, și să le pună în mâini o unealtă care îi va ajuta să știe cum să relaționeze cu musulmanii și cum să comunice Evanghelia către aceștia, având o înțelegere informată asupra credinței lor.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI. CREDINȚA MUSULMANĂ 9

Ce cred musulmanii? 21

Ce practică musulmanii? 43

PARTEA A DOUA. CE CRED MUSULMANII DESPRE CREDINȚA CREȘTINĂ 59

1. Mântuirea – ce cred musulmanii 63

2. Trinitatea – dilema musulmană 71

3. Persoana Domnului Isus Hristos – acceptat, dar neînțeleles 77

4. Titlul „Fiul lui Dumnezeu” – marea confuzie 83

5. Moartea lui Hristos pe cruce: realitate sau ficțiune? 91

6. Scriptura – marea neînțelegere 99

7. A fost Muhammed prezis în Biblie? 107

8. Este Allah același cu Dumnezeul Bibliei? 117

PARTEA A TREIA. CUM SĂ ÎI AJUTĂM PE MUSULMANI 119

Despre MAGNA GRATIA

PARTEA ÎNTÂI. CREDINȚA MUSULMANĂ

CREȘTERE ȘI EXPANSIUNE RAPIDĂ

„[Unica] religie acceptată de Allah este Islamul [supunerea față de voia lui]” (Sura 3.19, cf. MTQ)¹.

În prezent, există peste un miliard de musulmani pe întreaga planetă. Islamul este acum pe al doilea loc în rândul religiilor lumii, după numărul de adepți (creștinismul fiind prima). De asemenea, Islamul este și religia cu cel mai rapid ritm de creștere, nu atât prin intermediul convertirilor la Islam, ci mai ales prin creștere biologică (în principal datorită practicării poligamiei, care este legală în multe zone musulmane). În fiecare an se nasc aproape 30 de milioane de musulmani.

Islamul s-a răspândit din Orientul Mijlociu peste tot în lume, ajungând să domine multe țări. El își face de asemenea loc în țările occidentale, în zona fostei Uniuni Sovietice

---

¹ Surat înseamnă capitol. Coranul este împărțit în 114 capitole, apoi în 6.239 versete, sau *ayah*, care înseamnă semn, la fel ca în termenul Ayatollah (semnul lui Allah). Numerotarea versetelor poate diferi ușor de la o versiune la alta a Coranului.

(unde trăiesc probabil circa 80 milioane de musulmani), și în unele părți din China.

Datele care urmează – care pot să se pară surprinzătoare – în legătură cu creșterea rapidă a Islamului în țara noastră [Marea Britanie – n.trad.] nu au ca scop să exprime vreo dezaprobare ci să trezească în creștini dorința pentru mântuirea acestor suflete și pentru misiune. În revista *Creștinismul în jurul lumii* (în orig. *Church Around the World*), ediția din 18 noiembrie 1987, se scria că în 1945 exista o singură moschee în Anglia. Astăzi sunt peste 1000 de moschei, și peste două milioane de musulmani (de la circa 100.000 în urmă cu 40 de ani). Astăzi, avem mai mulți musulmani decât romano-catolici. În Anglia, 10.000 de biserici s-au închis începând cu 1960. Până în 2020 se estimează că alte 4.000 de biserici se vor închide, în schimb este de așteptat ca 1.700 noi moschei să se deschidă în aceeași perioadă, multe dintre ele fiind amplasate în clădirile fostelor biserici. Clădirea unde se afla biserica de unde a fost trimis William Carey (părintele lucrării moderne de misiune) în India este acum o moschee (*World Christian Magazine*, Februarie 1989).

Se mai spune și faptul că există în acest moment circa 30.000 britanici albi care s-au convertit la Islam, și că acest număr crește zilnic cu 3 până la 5 noi convertiți, majoritatea fiind femei britanice care se căsătoresc cu bărbați musulmani. 12% și respectiv 21% din populația din Londra și

Birmingham este musulmană². În anumite țări europene, musulmanii speră că bisericile abandonate și goale vor fi transformate în scurt timp în moschei. Musulmanii consideră că este un mare succes când o biserică se închide și este transformată în moschee. Tribunalele *sharia* sunt în creștere, pentru a face pe plac populației musulmane, dar și pentru a arăta față dezaprobarea față de legile occidentale, despre care se crede că au fost influențate de creștinism.

Conform ziarului *Independent* (1 Decembrie 2014), numele profetului islamic, în variatele sale exprimări, a devenit cel mai des folosit nume pentru nou-născuții de sex masculin din Anglia.

Cel puțin 4 variații ale numelui Muhammed se află printre cele mai populare nume de băieți din America în 2011, conform informațiilor Social Security Administration³.

Un articol de prima pagină apărut recent în revista *Times* indica faptul că aproape o zecime din nou-născuții și copiii de vârstă fragedă din Marea Britanie sunt acum musulmani. Se mai crede și că într-o zi vor exista mai mulți musulmani practicanți decât creștini în Marea Britanie.

O DORINȚĂ DE A CUCERI OCCIDENTUL ȘI RESTUL LUMII

Islamul este exploziv și înfloritor peste tot în lume. Democrațiile liberale occidentale au sisteme politice și sociale

---

² Office for National Statistics, Recensământul din 2011.

³ <http://religion.blogs.cnn.com> - 14 August 2012.

care conțin semințele propriilor lor distrugeri. În Europa, există peste 24 milioane de musulmani. Oricine poate vedea acum valul crescând al dominării numerice viitoare de către islamiști.

- Cel puțin 65 de națiuni din întreaga lume sunt islamice, Indonezia având cea mai mare populație musulmană din lume.
- Zona Orientului Mijlociu este exclusiv islamică, iar dezmembrarea Uniunii Sovietice a dat naștere altor 6 popoare islamice (Kazahstan, Turkmenistan, Uzbekistan, Tadjikistan, Kyrgyzstan, și Azerbaidjan).
- În Statele Unite, săptămânal se deschide o nouă moschee. În 1990, aici existau 30 de moschei, iar acum sunt peste 3.000.
- Africa este denumită de musulmani drept continentul islamic.
- În Australia, în 1955 existau doar 800 de musulmani, iar astăzi sunt peste o jumătate de milion.
- În Franța, există milioane de musulmani (provenind în principal din nordul Africii) și mai mult de 2.000 de moschei. În zilele de vineri, unele străzi sunt complet ocupate de mulțimi de închinători musulmani, din cauza faptului că moscheile au devenit neîncăpătoare. În 1974, în Franța exista o singură moschee. Între timp, „Marea Moschee” din Paris înregistrează anual 600 până la 700 convertiri la Islam.

- În Germania trăiesc aproape 4 milioane de musulmani (majoritatea provenind din Turcia) și sunt 2.000 de moschei.
- În Belgia, sunt mai mulți musulmani decât protestanți. 25% din nașterile noi sunt din părinți musulmani.
- În Olanda, Islamul devine ușor-ușor cel mai important factor transformator în societate. În piața centrală din Rotterdam, există o moschee cu o scriere în arabă la exterior, care, în traducere, înseamnă: „Aici a fost o biserică”.
- În fiecare an, în Europa pătrund, ca imigranți, aproape 500.000 de musulmani.

UN MOD DE VIAȚĂ

Islamul este unic în multe feluri. Să fii văzut drept musulman este ceva important pentru ei. Islamul nu este doar o religie, ci o civilizație, o cultură și un stat, un mod de viață care cuprinde sisteme religioase, politice, sociale, economice, ideologice, educaționale, militare și judiciare. Islamul are o identitate în cadrul căreia nu există libertate personală. Democrația, libera voință și libertatea de exprimare sunt în majoritatea cazurilor inexistente.

Nu există separare între stat și religie, și acesta este motivul pentru care mulți musulmani nu trasează o linie de demarcație între credința creștină și cultura occidentală. Ei pun în mod greșit un semn de egalitate între creștinism și

romano-catolicism, și presupun că orice persoană de culoare albă (din Occident) obligatoriu este creștin.

Ei privesc la Occident și văd o societate marcată de libertatea omului de a se complăce în depravare morală și necredință, o societate în care clerul și liderii politici sunt oameni corupți moral. Ei nu își recunosc propriile eșecuri și discordiile interne, dar văd numai diviziunile din creștinism și decadența incontestabilă a societății occidentale.

UN SINGUR ȚEL IDEOLOGIC

„Luptați-vă cu ei până ce nu va mai fi necredință și credința va fi numai în Allah!” (*Surat 2.193*).

Islamul este singura religie mondială întemeiată după începuturile bisericii creștine, iar musulmanii cred că ei sunt un popor superior, cel mai bun care s-a ridicat vreodată pe fața pământului (*Surat 3.110; 5.56*), cărora li s-a dat o religie superioară.

În majoritatea națiunilor islamice, creștinii nu sunt considerați de încredere și musulmanii nu pot fi prieteni cu ei (*Surat 5.51*). Ei sunt priviți ca niște cetățeni de mâna a doua, „infideli”, și priviți de sus, considerați drept „câini” și „porci” (necurați).

Țelul ideologic al Islamului este să umple lumea cu credința musulmană, și apoi să impună un stat global religios, guvernat de Sharia (legea religioasă islamică), alături de un califat mondial.

Musulmanilor li se poruncește să subjuge orice persoană până la convertirea ei la Islam.

Ei cred că Islamul trebuie să fie biruitor asupra oricăror alte religii (*Surat 9.33*).

Toleranța aparentă și rolul public aparent neînsemnat jucat de Islam (de exemplu în Marea Britanie), conform dorințelor lor, vor trebui în curând înlocuite de o dorință deschisă ca un stat islamic să fie înființat, odată ce musulmanii de aici vor forma, numeric, majoritatea.

UNELE INFORMAȚII SERIOASE

- Cetățile celor 7 biserici din cartea Apocalipsa (Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea) – situate în zona Turciei de astăzi – se află în prezent sub control musulman. Majoritatea au căzut în forme de creștinism corupt încă înainte de apariția Islamului.
- Multe regiuni și locuri bine-cunoscute din Biblie sunt astăzi sub control islamist.
- Zona ocupată de Israelul modern (ca entitate statală) nu este figurată pe nici o hartă arabă a lumii.
- Egiptul, locul unde a apărut pentru prima dată monasticismul creștin și cel care a fost centrul teologic din perioada lui Origen până la Atanasie, se află sub dominație islamică.

- Partea de nord a Africii, de unde își trage rădăcinile mare parte din teologia occidentală, unde au slujit părinții latini ai bisericii, precum Tertulian, Ciprian și Augustin, a fost încorporată astăzi în lumea islamică.
- Provinciile romane ale Asiei Mici, regiunea călătoriilor misionare timpurii ale lui Pavel și zona unde a apărut majoritatea teologiei patristice (creștină timpurie), au devenit provincii ale Islamului.
- Din cele 5 mari orașe ale bisericii primare - Roma, Constantinopole, Alexandria, Antiohia și Ierusalim - doar Roma a rămas liberă de dominație musulmană.

NU CHIAR ATÂT DE UNIȚI

O realitate pe care musulmanii nu prea vor să o recunoască este că până și Islamul este divizat între diferite secte, care adesea se confruntă violent. Există mai mult de 150 grupuri religioase sau „denominații” islamice, cele mai importante fiind: sunniții (90%) și Shia sau șiiții (10%). Ultimul grup se găsește predominant în Iran, dar și în Irak, Afganistan, Siria, Pakistan, Liban, Bahrain și Yemen. Iran este singura țară islamică care este oficial șiiță.

Sunniții — urmașii *sunna* sau ai „căii” — își bazează credința pe Coran (Qur'an), dar și pe Tradiții, denumite și *Ha-*

*dith*⁴. *Hadith* au fost colectate vreme de peste 200 de ani după moartea lui Muhammed⁵. Ei recunosc 4 califi sau „succesori” (Abu Bakr, Umar, Uthman și Ali) ca fiind singurii urmași autentici ai profetului Islamului. În timpul califatului lui Uthman (644-656 d. Hr.) a fost adoptat oficial un singur text al Coranului, toate celelalte versiuni fiind arse pentru a evita existența unor pasaje care s-ar fi contrazis reciproc. Așa că pretenția multor musulmani că mereu a existat o singură versiune a cărții lor sfinte nu este corectă.

Șiitii mai sunt denumiți astfel pentru că aparțin lui Shi'at 'Ali (partida lui Ali); shi'at are sensul de „sectă” sau „diviziune”. Ei îl consideră pe Ali (ginerele și vărul lui Muhammed) ca fiind singurul succesor legitim și moștenitor al profetului, alături de cei 12 imami (sau lideri), care provin prin descendență directă din el. Șiitii sunt împărțiți în mai multe secte cu diferite nivele de atașament la învățătură, precum druzii, ismailiții și karijinii. Sufiții (care se găsesc în toate grupările principale) reprezintă grupul mai mistic al Islamului.

Cele două mari grupuri, suniții și șiitii, au tradiții diferite și contradictorii, și manifestă foarte puțin respect unii față de ceilalți. Istoric vorbind, suniții au manifestat tendința de a persecuta pe șiiți, iar această persecuție continuă și astăzi, și poate implica forme extreme de violență.

---

⁴ Cuvintele și faptele lui Muhammed, colectate și autentificate.

⁵ Islamul a fost înființat ca religie în secolul al VII-lea de Muhammed (570-632 d.Hr.).

CE ÎNSEAMNĂ „ISLAM”?

O cunoaștere generală a credinței și practicilor musulmanilor este foarte utilă atunci când căutăm oportunitățile de a le vorbi despre Domnul Isus Hristos și să le propovăduim Evanghelia harului răscumpărător.

Cuvântul *Islam* (*aslama* în arabă) are sensul de „predare”, „supunere”, „obediință” sau „a se supune”. Nu înseamnă „pace”, cum se pretinde câteodată. Astfel, un musulman este *cineva care se supune* lui Allah (sau lui Dumnezeu), profetului lui și Coranului. Și este vorba despre o supunere totală, fără vreo condiție sau întrebare. „Nu ați crezut până nu spuneți, ,ne-am supus” (*Surat 49.14; cf. 5.111*). Aceasta este o relație de tip *stăpân-sclav*, nu o relație de *Tată-fiu*. Ea nu oferă nici un fel de relație apropiată între Dumnezeu și om. Omul este înaintea lui Dumnezeu un sclav (*abd*) față de domnul lui. Omul nu a fost creat după chipul lui Dumnezeu, ci ca un sclav al lui. *Abdullah* (sclavul lui Allah) este un nume obișnuit folosit în țările islamice. (Acest lucru este în mod clar foarte diferit de învățătura creștină a adopției credinciosului de către Dumnezeu Tatăl.)

Chiar dacă Islamul a apărut după Iudaism și Creștinism (calendarul lunar islamic începe din 16 Iulie 622, d. Hr.), musulmanii susțin că ei au cea mai veche religie, pentru că ei cred că ea a început de la Adam, primul om (nu de la Muhammed, care s-a născut cca. 570 d.Hr.). Însă *Surat 6.14, 163* spune că Muhammed a fost primul om care s-a supus

lui Allah și a devenit musulman. În altă parte, în *Sura 7.143*, se spune că Moise a fost primul musulman. Se mai pretinde și că Noe, Avraam (*Surat 3.66; 4.125*), David, Solomon, Ioan Botezătorul și chiar Domnul Isus Hristos și apostolii Lui (cu excepția lui Pavel, care este acuzat că a corupt Evanghelia lui Hristos) au fost toți musulmani (*Surat 5.111; 6.85-87*). Spre deosebire de creștinismul autentic, ei cred de fapt că orice copil, fără excepție, se naște musulman, indiferent în ce loc din lume s-ar naște.

Musulmanii cred că religia lor este cea mai măreață și mai frumoasă, ci că Dumnezeu a lăsat-o să fie singura credință adevărată (*Surat 2.112; 4.125*). Spre deosebire de creștinism și budism, Islamul n-a fost denumit după fondatorul ei, dând astfel un alt motiv adeptilor acestuia să creadă că religia lor vine de la Dumnezeu. Ei spun că numele *Islam* le-a fost dat în mod expres de către Allah.

CE CRED MUSULMANII?

Islamul se pretinde a fi o religie universală, pentru oamenii de pretutindeni, pentru toate rasele și clasele sociale, fără vreo opreliște. Chiar dacă există grupuri variate în cadrul Islamului, totuși există o uniformitate observabilă și o unitate în ce privește credințele și practicile lor esențiale. Ei cred că religia lor este foarte simplă, spre deosebire de creștinism, care este considerat a fi complicat. Toți practică aceleași ritualuri, în aceleași momente ale zilei, și peste tot în lume. Actele lor religioase par să fie identice până la nivel de detaliu. Chiar dacă există unele diferențe în practici și comportamente, există un factor comun pentru toți musulmanii: un singur Dumnezeu, Allah, și Muhammed, Mesagerul lui. Ei se roagă în același fel, citesc și recită din aceeași carte (Coranul sau Qur'an) și chiar folosesc același pasaj de deschidere la fiecare rugăciune. Când se roagă, ei își îndreaptă fețele în aceeași direcție, anume către *Ka'aba* (racla sacră) din Mecca; mănâncă aceeași mâncare (*Halal*, care înseamnă *permis*); se îmbracă și se comportă aproape iden-

tic. (Cu toate acestea, în țările occidentale, adesea pot fi văzuți purtând îmbrăcăminte modernă.)

Islamul este cuprins dintr-o serie de credințe și un set de practici religioase, și anume *Iman* (credința) și *Din* (practicile religioase ce derivă din credință). Pentru a deveni credincios (*mumin*), un musulman trebuie să creadă în cele 6 articole, dintre care 5 sunt statuate în *Surat 4.136*: „Cel care nu crede în Allah, în îngerii Lui, în Cărțile Sale, în Trimișii săi și în Ziua Judecății, acela pribegeste în cea mai mare rățăcire”. Un musulman trebuie să facă o mărturisire publică a credinței sale cu gura, și să creadă din inimă (la fel cum le este cerut creștinilor în *Romani 10:9-10*). Chiar dacă există diversitate între musulmani, aceste elemente fundamentale îi unesc și sunt obligatorii pentru toți.

Iată în cele ce urmează care sunt cele 6 elemente fundamentale ale credinței (*Iman mufassal*), care sunt considerate non-negociabile de către musulmani:

I. ALLAH (DUMNEZEU)

Musulmanii cred complet și total în existența unui singur Dumnezeu, al cărui nume este *Allah*. Ca și Biblia, Coranul nu încearcă să aducă argumente sau să dovedească acest lucru. Cu toate acestea, doctrina trinității este vehement respinsă de ei. Ateismul este necunoscut printre musulmani, fiind considerat un mare păcat. Toți presupun de la bun început că orice om crede în Dumnezeu. Oricine pretinde că Dumnezeu nu există este considerat nebun. Biblia

spune același lucru, atunci când psalmistul afirmă că, „Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu!”” (*Psalmul 14:1; 53:1*).

Credința lor în Dumnezeu acoperă patru aspecte:

a) Crezul islamic

„Nu există nici un alt dumnezeu decât Allah, iar Muhammed este Trimisul Lui” (*La ilaha ill' Allah Wa Muhammadun rasul Allah*). Orice musulman trebuie să creadă și să mărturisească acest crez simplu, dar absolut esențial. El este pus în mintea lor din copilărie. Musulmanii încearcă să convingă pe creștini sau pe occidentali să recite acest crez și se consideră o victorie notabilă când un occidental este convertit la Islam. Se spune că această mărturisire cântărește mai mult decât „cele 7 ceruri și 7 pământuri, cu toți locuitorii lor”. (Musulmanii cred că există 7 ceruri și 7 straturi ale pământului — *Surat 67.3-5*) Ei sunt monoteiști absoluți, crezând că Allah este o ființă unitară. Dumnezeu Triunic al Bibliei este anatema pentru ei. Crezul mai este denumit și *Tawheed* (unicitatea lui Dumnezeu). Chiar dacă această expresie nu se găsește în Coran, ea este totuși centrală în Islam. Allah nu are egal, nici partener și, cel mai important, nu are nici un fiu, motiv pentru care, a crede în conceptul creștin de trinitate este, pentru musulmani, unul din cele mai îngrozitoare păcate. Ei o consideră o blasfemie, insistând că Trinitatea să ar referi la trei dumnezei, indiferent ce am spune noi pentru a combate această idee (*Surat 4.171; 5.72*).

Unul din cele mai scurte capitole și mai des recitate pasaje din Coran spune: „Spune: „El este Allah, Cel Unic, Cel veșnic, absolut; El nu naște pe nimeni și nu este născut; și nu este nimeni ca El” (*Surat 112.1-4; Surat 19.88-89, cf. AYA*). A alătura parteneri (sau o ființă creată) lui Allah este cel mai mare și singurul păcat de neiertat, denumit *shirk*, și aduce cu el pedeapsa cu moartea. Uciderea unui blasfemiator este o lege care ține de *Jihad* (Războiul Sfânt) și, cel care îl ucide, primește un premiu din partea lui Allah. Dacă cineva moarte ca *mushrik* (cineva care alătură o ființă creată lui Dumnezeu) sau *kaafirun* (un necredincios sau păgân), nimeni din întreaga lume, nici măcar Muhammed, nu poate mijloci pentru el înaintea lui Allah. Aceasta înseamnă că a chema pe musulmani să creadă în Domnul Isus este ca și cum le-am cere să săvârșească păcatul de neiertat. Când un musulman „și-a schimbat religia, ucideți-l”, a spus Muhammed (*Al-Bukhari 84.57*)⁶. Iată de ce evanghelizarea și prozelitismul sunt interzise în majoritatea țărilor musulmane. Este evident că frica de a comite un astfel de păcat și de a pierde tot ce au pe pământ și în viața viitoare constituie cea mai mare barieră imaginabilă în calea convertirii unui musulman. Și în mod sigur că aceasta ar trebui să ne provoace să manifestăm compasiune creștină pentru ei, să ne rugăm pentru ei și să căutăm să le luminăm mințile. Islamul pare să fi fost conceput să se opună și să nege creștinismul în toate punctele lui esențiale.

---

⁶ Imam Al-Bukhari (secolul IX): colecția sa prolifică de Hadith este considerată de majoritatea musulmanilor de pretutindeni ca fiind una dintre cele mai autentice și de încredere.

b) Numele lui Allah

(*Surat 7.179; 59.22-24*)

Numele de *Allah* domină Coranul, ca și viața, conversațiile și faptele tuturor musulmanilor. *Allahu Akbar* înseamnă „Allah este mare”, *In sha'Allah* are sensul de „dacă Allah va voi”, iar *Allahu-alam* înseamnă „doar Allah știe”. Acestea sunt expresii foarte comune printre musulmani.

Coranul conține *Asma alhusna*, sau „Cele 99 cele mai frumoase nume ale lui Allah” (majoritatea băieților musulmani primesc nume după acestea). Ele sunt numele ce trebuie folosite de cei care vor să se adreseze lui Allah. O practică răspândită este de a le recita, cu ajutorul unei mătăanii, adică a unui șir de mărgele. Teoretic, se crede că oricine face aceasta va ajunge sigur în cer.

Tradiția spune că ar exista și un al 100-lea „nume înălțat”, pe care numai cămilele îl cunosc, ceea ce explică sentimentul de mândrie și admirație pe care arabii musulmani îl manifestă pentru cei care au cămile în proprietate. Orice persoană care pronunță acest nume *necunoscut* va avea toate dorințele sale împlinite.

Musulmanii fac și cred multe lucruri asemănătoare care nu se găsesc în Coran, ci în Hadith. Totuși, adevărul este că, în practică, Coranul și Hadith sunt inseparabile — una interpretează pe cealaltă.

Pentru creștini, marele atribut divin care lipsește din înțelegerea musulmană este realitatea glorioasă a faptului că

Dumnezeu este dragoste, și care se găsește în Biblie (ex. *Ioan 3:16; 1Ioan 4:8, 16*). În Coran, Allah este cel iubitor și cel iubit, dar dragostea nu îi este atribuită ca parte din natura sa. În mod asemănător, Allah nu este niciodată denumit ca „Tată” în Coran, pentru că el are doar sclavi, nu fii, simpli robi, nu copii. Un creștin poate să se apropie de Dumnezeu în Treimea Sa: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; dar nu musulman nu poate face aceasta, chiar dacă despre Allah se spune că este „Cel Milostiv” sau „Cel îndurător”.

c) Cele 7 atribute ale lui Allah

Musulmanii vorbesc despre 7 atribute esențiale și mari ale lui Allah: *viața* (nu are nici început și nici sfârșit); *cunoașterea* (este omniscient — nimic nu îi este ascuns); *puterea* (dacă vrea, poate face pietrele și copacii să umble); *voința* (permite binele și răul după cum vrea); *auzirea* (aude fără urechi); *vederea* (poate vede și o furnică neagră pe o piatră neagră într-o noapte neagră); și *vorbirea* (vorbește fără să aibă limbă).

d) Transcendența lui Allah

Allah se păstrează la distanță de om. El oferă îndurare sau pedeapsă în mod capricios. Nu poate fi cunoscut, nu este accesibil, și nu poate fi descris. Fiind unitar și nu trinitar, nu poate fi un dumnezeu relațional, ca în creștinism. De aceea, poți cunoaște poruncile și voia lui Allah, dar niciodată persoana, caracterul sau inima lui. Este un stăpân, nu un prieten. Cu siguranță nu este un tată, fiindcă în Coran se spune de 16 ori că Allah nu este tată și că nu are nici un fiu.

2. ÎNGERII (MALAIKATUHU)

Musulmanii cred în existența îngerilor și a duhurilor sau *Jinns* (demoni), care se califică să fie mesagerii lui Allah, având diferite ranguri. Ei cred că îngerii sunt fără păcat, dar că ei vor muri și vor învia în Ziua de Apoi. Mai cred și că îngerul Gabriel, ilustrul mesager căruia i s-a dat putere, a transmis întreg conținutul Coranului, dictându-l în limba arabă lui Muhammed, în mai multe etape, de-a lungul unei perioade de 23 de ani (610-632 d.Hr.). Tot Gabriel, ca și în Biblie, a fost cel care a apărut înaintea Mariei (mama lui Isus Hristos și singura femeie menționată pe nume în Coran) pentru a o anunța că va da naștere unui fiu în mod miraculos (*Surat 19.17*).

Musulmanii cred că îngerii au fost creați din lumină (în timp ce diavolul din foc, iar omul din țărână). Scopul lor este să se supună și să împlinească voia lui Allah. Se spune în Coran că, atunci când Allah l-a creat pe Adam, a poruncit îngerilor să se închine înaintea acestuia. Toți au făcut aceasta, cu excepția lui *Iblis* (diavolul, *Surat 2.34*). Scuză lui a fost că „El [Adam] a fost făcut din țărână, dar eu am fost făcut din foc. Sunt mai bun decât el, de ce să mă închin înaintea lui?” Allah l-a blestemat pe *Iblis* (denumit și *Ash-Shaytan* sau Satan) pentru neascultarea lui, și l-a aruncat din Paradis. El a devenit astfel principalul dușman al omului și căpetenia demonilor și a duhurilor rele (*firms*). Adam a căzut și el, prin ispitirea lui de către Satan; dar căderea lui Adam a fost una literală — el a căzut din Cer pe pământ (*Su-*

rat 2.36). Din cauza neascultării sale în ce privește interdicția de a mânca „fructul” (o tradiție musulmană spune că ar fi fost vorba despre grâu), el a fost aruncat din Cer. Se mai spune apoi că Adam a fost mai târziu iertat și că i s-a dat calitatea de profet.

În Coran sunt menționați 8 îngeri pe nume: *Gabriel* (îngerul responsabil pentru transmiterea Coranului); *Mihail* (patronul evreilor) care aduce prosperitatea și binecuvântările din partea lui Allah; *Israfil*, responsabil pentru a suna ultima trâmbiță din Ziua de Apoi (pentru înviere și judecată); *Azra'il* (îngerul morții); *Malik* (marele înger care supervizează iadul); *Radwan* (responsabil pentru supervizarea Cerului); *Munkar* și *Nakir* (îngerii care fac cercetarea). Alți 8 îngeri susțin tronul lui Dumnezeu, iar 19 alții păzesc porțile iadului (*Surat 74.28-30*); fiecare punct al compasului are la rândul lui îngeri păzitori.

Fiecare persoană are alocați câte un înger și un demon. Aceștia sunt mai aproape de ea decât este propriul sânge. Unii cred că oamenii sunt apărați zi și noapte de 10 îngeri. Una din misiunile îngerilor, spune Coranul, este să se roage pentru iertarea tuturor celor de pe pământ (*Surat 42.5*). *Munkar* și *Nakir* sunt cei doi îngeri cu care musulmanii se vor întâlni imediat după moarte. Ei scriu toate păcatele și faptele bune ale oamenilor pe coapsele lor. De asemenea, ei îi cercetează pe cei proaspăt decedați (cu privire la viețile și credința lor) imediat ce are loc îngroparea lor și ce familia a părăsit cimitirul. Ei vor pune patru întrebări celor morți:

Cine este dumnezeul tău? Cine este profetul tău? Care îți este religia? Care este *Qibla* (direcția către Mecca)?

Când își încheie rugăciunile, musulmanii se întorc mereu către dreapta și apoi către stânga pentru a saluta pe acești doi îngerii. Musulmanii se vor saluta mereu unii pe alții folosind pluralul — *Assalaam-alaykum*: „Pacea să fie peste tine și peste îngerii de lângă tine”. Acest lucru slujește și drept test pentru a ști dacă o persoană este musulman sau nu. Cuvântul *salaam* înseamnă „pace”, dar în înțeleșul lor, pacea reală nu poate exista decât acolo unde legea islamică, *Sharia*, domină și controlează toate aspectele privitoare la stat și religie. Ca și pe îngerii, Allah se folosește de duhurile rele sau *Jinns* (create din focul fără fum - *Surat 55.15*). Se mai crede că aceste duhuri rele locuiesc în cimitire, în case goale și lângă râuri, sânge și cenușă. Posibila lor prezență și pericolozitate este luată în serios (în mod special în Islamul popular).

3. CĂRȚILE (KUTUBUHU)

(*Surat 2.136; 4.136, 163; 32.23; cf. 2.53, 87; 5.46, 48; 11.110; 45.16*)

În Coran se face referință la *Torah* (cărțile lui Moise), la *Suhuf* (cărțile profeților Vechiului Testament), la *Zabur* (Psalmii lui David) și la *Injil* (Noul Testament — nu doar Evangheliile). Musulmanii cred că Allah a lăsat omenirii 104 cărți sacre. Dintre aceste 104 de cărți, 100 sunt împărțite între Adam (10), Set (50), Enoh sau Idriss (30), și Avraam

(10), dar ele s-au pierdut. Cele patru cărți care au rămas sunt Cărțile lui Moise, Psalmii lui David, Evanghelia lui Isus Hristos și Coranul.

Coranul mai este denumit în arabă și *Al-Kitab* (Cartea), *Al-Furqan* (Deosebirea), *Al-Dikhr* (Avertismentul) sau *Al-Mushaf* (Colecția). Despre Coran se spune că este Cartea binecuvântată, luminoasă și cinstită (*Surat 3.184; 6.155; 38.29*). Coranul a fost trimis din Cer, unde a existat de la începuturile lumii. Este considerat divin datorită profetului Muhammed, despre care se crede că a fost analfabet și needucat, dar, într-un mod miraculos, a fost capabil să îl citească și să îl dea mai departe (*Surat 43.4; 96.1-5*).

Musulmanii pretind că Allah le-a dat o „sabie cu două tăișuri” pentru cauza Islamului în zilele noastre — Coranul și petrolul (banii). Ei cred că Coranul înlocuiește Biblia. El este văzut drept „minunea minunilor” revelată lui Muhammed într-o succesiune de revelații directe, iar cuvintele sunt literă cu literă dictate de Allah, fără ca Muhammed să poată rescrie orice parte din el folosindu-se de cuvintele sale. Când i s-a cerut să facă o minune pentru a dovedi calitatea sa de profet, el a spus că nu are această putere, dar le-a arătat Coranul ca fiind miracolul fără egal — chiar dacă Coranul încă nu fusese scris în întregime la acel moment (*Surat 2.23; 10.37-38; 13.31; 17.88*). Musulmanii cred că Coranul este un semn sau o minune de la Allah, pentru că acesta a fost păstrat nealterat de om, liber de orice informații ce ar fi putut fi introduse de oameni, fără a fi afectat în vreun fel în

ce privește textul, plin de frumusețe literară, și văzut ca o lucrare inegalabilă de literatură.

Musulmanilor li se spune că Coranul a fost protejat divin împotriva falsificării, în timp ce pretind că Scripturile scrise înaintea lui Muhammed au fost schimbate și corupte de către creștini și evrei (chiar dacă nu există nici o dovadă textuală în favoarea acestei idei). În același timp, și întrucâtva ciudat, musulmanilor li se sugerează faptul că, dacă au îndoieli cu privire la ceea ce ei citesc în Coran, ei trebuie să ceară sfatul „Oamenilor Cărții”, adică de la creștini și evrei (*Surat 5.68*).

Coranul este mai scurt decât Noul Testament. Constă din 114 capitole sau *Surat* (dintre care 86 au fost revelate lui Muhammed în timp ce se afla la Mecca și 28 la Medina), și are în total 6,239 (sau, după alte estimări 6,616) versete. Este împărțit în 30 de secțiuni, făcându-l astfel mai ușor de memorat și de recitat în decursul celor 30 de zile de post din luna sacră denumită Ramadan. Fiecare *Surat* are un nume, precum „Deschiderea”, „Sura Vacii”, „Casa lui Imran”, sau „Sura Femeii”. Fiecare capitol din Coran, cu excepția Surei 9, începe cu fraza, „În numele lui Allah, Cel Milos-tiv și Îndurător”. Adesea se organizează competiții și se oferă premii în bani pentru cel care memorează cel mai bine Coranul. Profetul îi încurajează pe enoriașii lui să își antreneze vocile să sune mai frumos când îl citesc cu voce tare. Când este cântat, Coranul le înalță inimile. Nu este impor-

tant să se cunoască semnificația cuvintelor, ci este important să fie cântat sau recitat corect.

A-l citi este însă un lucru foarte dificil. Capitolele par să sară înainte și înapoi în ce privește tema examinată. Acesta este motivul pentru care Coranul nu se explică pe sine (spre deosebire de Biblie, unde există o înșiruire logică și progresivă a relatărilor).

Este nevoie de explicațiile din Hadith sau Tradiții ca metodă de interpretare, deși unele afirmații pot fi atât de directe încât nu au nevoie de interpretare, după cum este cazul în *Surat 9.5* și *29*⁷.

Musulmanii privesc cu dispreț Biblia datorită modalităților ei de inspirație, fiind scrisă de mai mulți oameni de-a lungul mai multor secole, așa cum au fost mânați de Duhul Sfânt, care s-a folosit de stilurile lor de scriere.

Coranul, spun ei, a fost dictat direct din Cer, motiv pentru care trebuie să fie superior pentru că este cu totul divin.

Vorbind în sens strict, el nu poate fi tradus, spre deosebire de Biblie; mulți musulmani cred că este imposibil ca orice altă limbă decât cea arabă să exprime corect înțelesurile Coranului.

---

⁷ După ce lunile sfinte se vor fi scurs, ucideți-i pe închinătorii la idoli oriunde îi veți afla, capturați-i, încercuiți-i, puneți-le capcane! Dacă se căiesc însă, dacă își săvârșesc rugăciunea, dacă dau milostenie, dați-le drumul. Dumnezeu este Iertător, Milostiv... Războiți-vă cu cei care nu cred în Dumnezeu și în Ziua de Apoi, cu cei care nu socotesc oprit ceea ce Dumnezeu și trimisul Său au oprit, cu cei care nu țin Legea Adevărată dintre cei cărora li s-a dat Cartea. Războiți-vă cu ei până vor plăti tributul cu mâna lor după ce au fost umiliți.

O CARTE DE VENERAT

Învățătura islamică este că Coranul, cartea revelată divin, a fost primită pe cale orală, și nu a fost scrisă ca o singură carte decât după moartea lui Muhammed, în anul 632 d.Hr. Coranul este denumit și *Umm-al Kitab*, „Mama tuturor Cărților” (*Surat 3.7; 13.39; 43.3-4*) – perfect, ne-creat și existent veșnic în cel de-al 7-lea Cer (*Surat 85.21-22*), adus pe pământ prin îngerul Gabriel, bucată cu bucată, pentru a fi descoperit lui Muhammed. Astfel, Coranul este „fără greșală, perfect și liber de orice eroare”, iar musulmanilor li se poruncește să asculte de orice cuvânt din Coran și să creadă în orice învățătură dată de Muhammed (*Surat 4.80; 59.7*).

Fizic vorbind, Coranul este tratat ca o carte sacră și de aceea trebuie respectată la modul suprem: oamenii îl sărută, îl duc la frunte în semn de respect, niciodată nu îl pun jos, pe pământ, și niciodată nu îl coboară sub nivelul coapselor. „Sigur că aceasta este o carte nobilă, care este protejată și de care nimeni nu se poate atinge, decât cel curat” (*Surat 56.77-79*). Coranul este atins numai după un ritual de spălare a mâinilor. Trebuie să fie imprimat și publicat într-un „format demn” – în coperti cartonate, cu o copertă cu decorațiuni și cu „litere vrednice”. Textul trebuie delimitat prin chenare speciale; în interiorul acestor chenare nu se poate scrie nimic altceva decât textul și numerele versetelor. Nu pot fi plasate în interiorul chenarelor comentarii sau ilustrații, alături de text. Coranul trebuie pus întotdeauna

pe raftul cel mai de sus din casă și deasupra lui niciodată nu se pune o altă carte.

O CARTE SUPERIOARĂ, MAI MĂREȚĂ: BIBLIA

În calitate de creștini, trebuie să tratăm mereu Bibliile noastre ca fiind cartea noastră vie, manevrând-o într-un mod respectuos. Evident, noi nu ne închinăm la hârtie. Însă felul cum noi folosim Bibliile noastre atunci când dăm mărturie înaintea musulmanilor este important; ele nu trebuie să fie într-o stare degradată, cu notițe de margini sau versecte subliniate. Este Cuvântul lui Dumnezeu și conține cuvintele vieții. Coranul face aluzie la Biblie de sute de ori, dar este mai bine și mai înțelept ca mereu să ne tragem învățătura din Biblie, și nu din surse secundare. Musulmanii pe care îi abordăm se vor uita să vadă cum tratăm noi Cuvântul lui Dumnezeu și ne vor respinge atunci când noi arătăm orice formă de lipsă de respect față de el.

Este bine să observăm cât de diferită este metoda de inspirație a Biblie comparată cu ceea ce pretinde a fi cea a Coranului. În cazul Bibliei, Dumnezeu s-a folosit de oameni evlavioși de-a lungul secolelor, autentificând-o în mod remarcabil prin ea însăși, în natura inspirației sale, fiind în acord în toate părțile ei și arătând cum s-au împlinit atât de multe profeții ale ei. Coranul, însă, a fost transmis printr-o ființă care a pretins că vine de la Dumnezeu, Muhammed fiind singurul pretins inspirat și singurul care s-ar fi aflat între Dumnezeu și oameni. Musulmanii cred că Muhammed a fost analfabet, dar că, în mod miraculos, când i s-a poruncit

să citească, a fost în stare să facă aceasta (*Surat 7.157-158; 96.1-5*). Este dificil să acceptăm ideea că Muhammed nu știa să citească și să scrie, devreme ce el era un comerciant angajat de o văduvă bogată, care i-a acordat încredere datorită cunoștințelor lui și a talentului în afaceri.

Dacă Coranul nu se poate traduce, așa cum se pretinde, și trebuie să fie citit și înțeles numai în limba arabă, atunci cu siguranță el nu poate fi un mesaj transmis către întreaga lume. Ideea unei „limbi sacre” pentru o religie mondială este lipsită de logică. Biblia, însă, este o carte universală ce poate fi tradusă în toate limbile și este capabilă să își facă cititorii „înțelepți spre mântuire”.

4. PROFETII (NABIHU SAU RUSULUHU)

Musulmanii vorbesc în general despre două clase de profeti: *Nabi* (orice profet inspirat de Dumnezeu), și *Rasul* (trimis sau apostol). În Coran sunt menționați nominal 28 de mesageri și profeti (*Surat 4.163*), dintre care 22 apar și în Biblie. Conform unei tradiții, există 124.000 de profeti sau mesageri, dar unele grupuri cred că există de fapt 144.000, plus 315 alți trimiși sau apostoli. Nimeni nu a alcătuit totuși o listă finală a lor. Fiecare mare profet a fost trimis pentru o anumită perioadă și unui anume popor. Există 6 mari profeti: Adam (Alesul); Noe (Predicatorul); Avraam (*khalif-Allah* sau Prietenul lui Dumnezeu); Moise (Reprezentantul lui Dumnezeu); Isus (*Khalimatu Allah* sau Cuvântul lui Allah); și Muhammed, *Rasul-Allah* (Trimisul sau Mesa-

gerul lui Allah), ultimul și cel mai mare, „pecetea profeților” (*Surat 33.40*). El a fost uns în mod divin ca „Apostolul lui Dumnezeu”, și îi sunt date peste 200 alte titluri în Coran și Hadith. Așa cum spun musulmanii, Isus Hristos a fost doar un profet trimis Israelului. Interesant totuși, Muhammed este singurul „mare profet” menționat în Coran care nu este menționat nicăieri în Vechiul sau Noul Testament, deși musulmanii insistă că el este „Profetul” predicat de Moise și „Paracletele” sau Mângâietorul promis de Domnul Isus, după cum vom explica un pic mai târziu (*Deuteronom 18.15; Ioan 14; 16; cf. Surat 7.157; 61.6*).

5. ZIUA ÎNVIERII ȘI A JUDECĂȚII

(*Surat 21.47; 39.68; 52.7-27; 69.13-15; 78.17; 88.8-20*)

Musulmanii cred în existența Raiului (*Al Jannah*) și a iadului (*An Nar*), și în Ziua Judecății. Aceasta este Ziua Trezirii (*yum al hisab, yum al-din, yum al qiyama*) sau a Învierii, Ziua de Apoi, Ceasul și Ziua Răzbunării.

Ziua de Apoi va fi anunțată de trei sunete de trâmbiță. Într-un moment cunoscut doar de Allah, primul sunet de trâmbiță va suna și va îngrozi toate creaturile din Cer și de pe pământ (*Surat 69.13-35; cf. Surat 21.47; 27.87, 89; 81.13, 10-14*). Munții vor fi zguduiți (*Surat 27.90*), soarele se va întuneca (*Surat 81.1*), iar luna se va despica (*Surat 54.1*).

La cea de-a doua trâmbiță, toate creaturile din Cer și de pe pământ vor muri. La ultima trâmbiță (după 40 de ani), toți morții vor fi înviați pentru Judecată. Va avea loc o învie-

re generală a oamenilor, îngerilor, *Jinn* (demoni), și chiar a animalelor.

Există o diferență de opinie cu privire la lungimea acestei „Zile”. Unii spun că ar fi vorba de 1000 de ani, bazându-se pe *Surat 32.5*, alții că va dura 50.000 ani, pe baza *Surat 70.4*. După perioada de așteptare, va veni Judecata. „Acea ale căror balanțe de fapte bune vor atârna greu – aceia vor primi mântuirea; dar aceia, ale căror balanțe vor atârna ușor, vor fi cei care își vor pierde sufletele; în iad vor locui ei” (*Surat 23.102-103, AYA*).

Fiecare om va fi examinat din propria „carte a faptelor” (prestabilită de Allah), în care sunt scrise toate cuvintele și faptele lui. Allah va cântări toate faptele și cuvintele lui în balanță, unul din talere fiind situat deasupra Paradisului, și celălalt deasupra iadului (*Surat 21.47*). Pentru musulmanii care nu au comis păcate mari, iadul va fi rece și plăcut. Ei cred că Muhammed va pleda pentru ei, după ce, rând pe rând, Adam, Noe, Avraam, Moise și Isus Hristos vor refuza să facă aceasta. Aceia față de care Allah alege să fie îndurător, pentru că au suficiente merite și fapte bune, vor merge în Raiul veșnic. Ei își vor primi „cartea faptelor bune” în mâna dreaptă și vor locui pe vecie lângă râuri, stând pe canapele din mătase, laudându-L pe Allah și bucurându-se de hrană și băutură cerească, în compania unor fecioare cu ochi negri („72 de virgine”). În Paradis există râuri cu apă pură, lapte și miere, ca și râuri de vin delicios (*Surat 37.40-49; 47.15; 55.56, 72; 78.33*). Pentru musulmani, Raiul este o

atractivă extensie a plăcerilor și poftelor pământești, atractiv în mod special pentru bărbați. Se crede că până și cel mai de jos musulman se va bucura de plăceri îndelungi vreme de o mie de ani, și că bucuria lui va crește de o sută de ori. Este totuși de mirare cum Allah poate interzice ceva aici pe pământ și totuși să ofere acel lucru din abundență în Rai, cum ar fi râurile de vin.

Toate acestea contravin cuvintelor lui Hristos, care a spus că în Rai nu va mai exista căsătoria, ci bărbații și femeile vor fi ca îngerii (*Matei 22.30*). Raiul islamic face ca să le plouă în gură musulmanilor (în special bărbaților) cu promisiuni senzuale.

Aceia ale căror balanțe vor fi ușoare (*Surat 7.8-9*) și aceia pe care Allah îi respinge își vor petrece veșnicia în flăcările iadului – în pierzare veșnică; ei vor bea apă dintr-un izvor de apă fierbinte, și vor mânca plante amare, cu spini, care nici nu stăvilesc foamea, și nici nu hrănesc (*Surat 56.42-43; 88.4-7*). Aceștia își vor primi „cartea faptelor bune” în mâna stângă. Iadul va fi destinația tuturor celor care nu acceptă Islamul (*Surat 14.34; 18.28; 20.76*). Nimeni va ști dacă va merge în iad sau în Paradis până în Ziua Judecății. Printre musulmani este obișnuit să se creadă că Muhammed va mijloci pentru ei în acea Zi.

CÂTEVA CUVINTE DESPRE SITUAȚIA FEMEII ÎN ISLAM (SURAT 4.34)

Învățăturile lui Muhammed privitoare la femei au reflectat multe din ideile din vremea sa. El a spus că femeile

sunt un „ogor” și o „jucărie” pentru ei (*Surat 2.223*). Ele sunt, prin natura lor, văzute ca necurate și având doar jumătate din inteligența bărbaților (o tradiție bazată pe *Hadith 3.826; 2.541*). El a crezut că femeile au deficiențe atât în ce privește inteligența cât și religiozitatea prin comparație cu bărbații, și că mărturia unei femei este egală cu doar jumătate din cea a unui bărbat, ca și că o femeie moștenește doar jumătate din partea unui bărbat, pentru că bărbații sunt superiori (*Surat 4.11; cf. 2.282*). Lor li se interzice să se căsătorească cu bărbați non-musulmani, în timp ce un bărbat musulman se poate căsători cu o creștină (cu scopul de a o converti la Islam). Când profetul a fost întrebat cu privire la cine va merge în iad, el a răspuns, „Am văzut și focul iadului și o imagine atât de îngrozitoare n-am mai văzut niciodată. Am văzut că majoritatea celor din iad erau femei” (un Hadith scris de *Sahih Al-Bukhari 1.28, 301; 2.161; 7.124*). În Coran, nu există nici o descriere a unei femei bucurându-se de Rai. El a mai spus că femeile pot fi bătute (ca ultimă pedeapsă) dacă nu se supun total bărbaților lor în orice lucru (*Surat 4.34*), precum și că, în ziua când femeile vor ajunge la putere, va veni sfârșitul lumii.

Muhammed a fost căsătorit cu cel puțin 12 femei, dintre care una era în vârstă de doar 9 ani (conform unei Hadith), și și-a luat două concubine. Prin tot ceea ce a făcut, el a pretins că a urmat revelația specială de la Allah. Se povestește că Aisha, soția sa cea mai tânără, l-a necăjit cu un scenă de gelozie, batjocorindu-l, „E evident că Dumnezeuul tău se grăbește să îți împlinească dorințele”. Ea s-a mai plâns odată

spunând: „Nu este bine că poporul tău ne-a pus pe picior de egalitate cu câinii și măgarii” (*Hadith 1.498*). Despre prima lui soție (o văduvă bogată pe nume Khadija) se crede că este în Rai lângă Maria, mama Domnului Isus, alături de Asva, soția faraonului care (conform Coranului) l-a salvat pe Moise din apele Nilului. Conform unei Hadith, Muhammed a spus, „Maria este cea mai bună femeie din lume, iar Khadija este cea mai bună din acest popor”. Ca să fim corecți, el a fost credincios lui Khadija (unchiul ei fusese un creștin nominal) până la moartea ei, de când a început să își ia mai multe neveste. Deci câtă vreme prima sa soție a fost în viață, Muhammed n-a fost poligamist. La două luni de la moartea lui Khadija, el a luat-o pe Sawda de soție și s-a logodit cu Aisha, atunci în vârstă de doar 6 ani, cu care s-a căsătorit oficial după 3 ani. Islamul afirmă că un bărbat poate avea până la 4 neveste în același timp, dar numai dacă este în măsură să se îngrijească de ele în ce privește finanțele și dragostea (*Surat 4.3*). Bărbații pot divorța de soțiile lor ori-când și pentru orice motiv, dar femeile nu au dreptul legal de a divorța. Pentru un bărbat este suficient să spună de trei ori, „Mă despart de tine”, și divorțul este considerat adjudecat. Cu toate acestea, pronunțarea definitivă a divorțului are loc după o perioadă de așteptare de 3 luni când se caută împăcarea, sau după ce se vede dacă femeia este însărcinată sau nu cu un copil pentru care el poate cere dreptul de paternitate.

În general, femeile musulmane sunt mereu sub protecția unui bărbat — soț, tată sau o altă rudă de sex masculin. „Onoarea” lor este de o importanță capitală pentru a păstra un nume bun familiei. Orice sugestie de dezonoare poate duce la uciderea ei pentru refacerea reputației familiei, și acest lucru poate avea loc chiar și în Occident. Există anumite diferențe în ce privește libertatea individuală de care o femeie se poate bucura în funcție de aspectele culturale din anumite regiuni.

6. DESTIN SAU SOARTĂ: AL-QADAR SAU PREDESTINARE

(*Surat 2.284; 6.39; 14.4; 35.8; 74.31; 76.29-30*)

Musulmanii cred că Allah este autorul direct al binelui și răului deopotrivă (*Surat 113.1-2*). Predestinarea islamică nu seamănă deloc cu cea biblică. Mai degrabă este un fel de fatalism, plasând în întregime responsabilitatea pentru tot ce omul face, bine sau rău, asupra lui Allah. În fapt, Dumnezeu este pentru ei autorul răului. Allah însuși respinge pe cine vrea, și călăuzește pe cine vrea (*Surat 35.8*). „Soarta îți este legată de gât” (*Surat 17.13*). „Viitorul este trecut”, pentru că totul este stabilit deja; astfel, oamenii nu pot fi făcuți responsabili pentru faptele lor, și totuși, în mod illogic, va exista o mare zi a judecății. Se crede că, după 40 de zile petrecute în pânțece, un înger scrie întreaga viață a omului, până în ziua morții, care este apoi scrisă pe frunte la naștere. El mai scrie și dacă acel om va ajunge în final în Rai sau în iad.

Dacă un copil plânge la naștere, se crede că diavolul s-a atins de el. Omul trebuie să își accepte destinul cu resemnare. Norocul, șansa, accidentul, neșansa, eșecul sunt toate puse pe seama voii lui Allah. Este *mektub* (scris). Orice om își are sulul deja scris. O tradiție spune că Allah a scris soarta întregii creații cu 50 de mii de ani înainte să fi creat Cerurile și pământul. Așa că nu fiți surprinși când un musulman nu va spune, „Mulțumesc” atunci când îi oferiți ceva. Câtă vreme el mulțumește lui Allah, i se pare că este suficient. Allah a fost cel care a stabilit ca tu să îi dăruiești acel lucru! Așa cum voi explica într-un capitol viitor, doar martirajul în cauza Războiului Sfânt poate garanta cuiva Paradisul. Totuși, și aceasta este voia lui Allah, iar unii spun că nici în cazul martirajului nu se poate ști în mod sigur, pentru că voia lui Allah nu poate fi cunoscută și că el face cum dorește.

CE PRACTICĂ MUSULMANII?

Practicile musulmanilor, atât cele personale cât și de grup, sunt stabilite până la cel mic detaliu. Există 5 Stâlpi care susțin „Casa Islamului” (*Dar-Al-Islam*) și pe care se bazează credința lor. Aceștia constau din 5 obligații (*fard*) sau îndatoriri practice (care se găsesc în Coran și Hadith), și pe care orice musulman bun trebuie să le împlinească.

1. MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ (SHAHADAH SAU KALIMA)

Primul stâlp constă în recitarea frecventă a crezului musulman (cel mai scurt dintre toate religiile): „*La ilaha ilia Allah, Wa Muhammadun rasul Allah'* („Nu există nici un alt dumnezeu decât Allah, iar Muhammed este Trimisul Lui”). În limba arabă, acesta este format din doar 8 cuvinte, chiar dacă ele nu apar exact în această formă în Coran. Prima parte se găsește de mai multe ori în Coran, dar a doua a fost adăugată de Hadith (Tradițiile). *Shahadah* înseamnă, literal, „a mărturisi”. Aceasta este temelia și mărturisirea care

unește lumea musulmană. Este piatra de temelie a credinței islamice, cel mai simplu și mai des repetat crez din lume. Aproape că oricine a auzit de el. Recitarea crezului este un lucru cheie (*Surat 37.35; 47.19; 48.29*). Nimeni nu poate deveni musulman fără ea. Pentru un prozelit, este un fel de formulă de credință ușor accesibilă. A deveni de fapt musulman, înseamnă a repeta, pentru prima dată, în limba arabă (limba sacră) acest crez cu convingere și înaintea martorilor (ideal într-o moschee). Acest crez apare și pe drapelul național al Arabiei Saudite. Este inscripționat pe pereții multor moschei (inclusiv pe Cupola Stâncii din Ierusalim); pe pragurile caselor; folosit ca strigăt de luptă, ca motto șoptit nou-născuților în urechea dreaptă și apoi în cea stângă; folosit ca formulă pentru a spune bun venit unui copil în lume (în decursul ceremoniei bărbieritului capului, după 7 zile) și ca modalitate de protecție; este șoptit de asemenea la urechea celor care au murit. Mulți îl cântă și îl folosesc ca deochi, crezând că astfel vor îndepărta răul de la ei. Alături de diferite capitole și versete din Coran, acest crez este recitat pentru a rezolva probleme precum febra sau durerile de dinți, iar recitarea crezului și a pasajelor din Coran este considerată ca aducătoare de noroc și protecție personală.

2. RUGĂCIUNILE (SALAT)

La momente prestabilite din fiecare zi sunt memorate și recitate rugăciuni fixe. Rugăciunea este mai degrabă un ritual decât o părtășie apropiată cu Allah. Orice gest care este

făcut în timpul rugăciunii este menit să illustreze supunerea adâncă a acelei persoane față de voia lui Allah. Musulmanul evlavios trebuie să se roage de 5 ori pe zi având fața îndreptată către *Qibla* sau *Ka'aba* (către Mecca), oriunde s-ar afla în lume. Rugăciunile trebuie făcute conform unui ritual prestabilit. Musulmanul este foarte mândru de rutina rugăciunii sale, considerându-i pe creștini ca pe unii care aproape că nu se roagă niciodată.

Chiar dacă nu există nici un verset în Coran în care să fie menționate toate cele 5 momente de rugăciune zilnică, acestea nu sunt opționale (*Surat 11.114*). Musulmanul este obligat să se roage de 5 ori pe zi: la răsăritul soarelui, apoi imediat înainte de amiază, după amiază, după apusul soarelui (așa încât să nu pară că este un gest de închinare la soare), și în final la căderea nopții. Toate aceste rugăciuni trebuie recitate în limba arabă.

În țările musulmane și uneori în alte zone, chemarea la rugăciune este făcută printr-un *muezzin* (cel ce cheamă la rugăciune) dintr-un turn denumit *minaret*, care este parte din locul public de închinare, și anume moscheea. Rugăciunea de dimineață, dinaintea răsăritului soarelui îi trezește pe închinători cu următoarele cuvinte (spune cu glas tare în fiecare dimineață): „Dumnezeu este măreț! Dumnezeu este măreț! Mărturișiți că nu există alt dumnezeu decât Allah. Mărturișiți că nu există alt dumnezeu decât Allah. Mărturișiți că Muhammed este profetul lui. Mărturișiți că Muhammed este profetul lui. Mărturișiți că nu există alt dumnezeu

decât Allah, și că Muhammed este Trimisul lui. O, robi ai lui Allah, dedicați-vă rugăciunii, căci rugăciunea este mai bună decât somnul”.

Musulmanii (în special bărbații) au obligația de a se închina într-o moschee în fiecare zi de vineri — lucru prin care câștigă de 25 de ori mai multe merite decât o rugăciune făcută în locuința proprie sau în orice alt loc. Vinerea este ziua sfântă a musulmanilor și cea mai binecuvântată dintre toate zilele. Este ziua în care soarele a fost creat, când Adam a fost creat, iar Ziua de Apoi va cădea tot într-o zi de vineri. Nu este totuși o zi de odihnă fizică și spirituală, cum este duminica pentru creștini, dar se presupune că pacea lumii ține de ceea ce *Imamul* (clericul) spune vinerea. Cu toate acestea, se întâmplă atât de des ca, după ce musulmanii părăsesc moscheile în urma unei predici furioase, ziua de vineri să nu mai fie în nici un caz cea mai liniștită zi.

Înainte de a se ruga, musulmanul trebuie parcurgă un ritual de purificare: trebuie să își spele picioarele, mâinile și parte din față (*Surat 2.136-145; 5.6*), inclusiv nasul; ei cred că diavolul își petrece noaptea în interiorul nasului omului (o tradiție musulmană Hadith foarte cunoscută). Acolo unde apa nu este disponibilă, se poate folosi un soi de spălare uscată cu nisip sau pământ. Nu există ideea de rugăciune personalizată, ci se repetă un set anume de cuvinte. Rugăciunea se face în picioare, culcat, în genunchi sau proșternut (cu mâinile și fața pe pământ) sau stând jos (trebuie făcute 17 rânduri de rugăciune pentru fiecare dintre rugăciuni iar

Fatihah, capitolul introductiv din Coran și modelul de rugăciune, trebuie repetat de 32 de ori pe zi). Majoritatea musulmanilor nu vorbesc limba arabă, ci doar au nevoie să memoreze două sau trei Surat necesare pentru ritualul lor zilnic și ca mod de protecție personală. Femeile se pot aduna în moschei în zilele de vineri, dar în general ele se roagă în zone unde nu pot fi văzute de bărbați. Trebuie subliniat că aceste rugăciuni constau din recitarea unor cuvinte prestabilite, în limba arabă, pe care adesea cei ce nu vorbesc araba nu le înțeleg atunci când le recită. De fapt, există mai mulți arabi care nu înțeleg limba arabă folosită în Coran, dar ei doar citesc ceea ce văd și înțeleg ce pot înțelege, superficial.

De asemenea, musulmanii oferă rugăciuni pentru morți și cer „sfinților” decedați să mijlocească pentru ei. Copiii (băieți și fete) trebuie să înceapă să învețe să se roage de la vârsta de 7 ani și, până la vârsta de 10 ani, trebuie forțați să se roage prin îndemnul părinților.

Însăși modalitatea de a se ruga (în special prin proșter-nere) are ca scop să demonstreze relația de stăpân-sclav, de supunere continuă și perpetuă, atât în public, cât și în viața privată. Se presupune că o astfel de repetiție și lepădare zilnică de sine îi face pe musulmani să își amintească de Allah și de măreția lui. Mulți musulmani cred că creștinii nu se roagă, sau că o fac doar în zilele de duminică, așa că nu trebuie să ne simțim intimidată să ne rugăm când suntem în prezența lor (de exemplu înaintea mesei, când ei sunt oas-

peții noștri sau noi oaspeții lor). Trebuie să ne amintim și ce ne-a învățat Domnul despre rugăciune în *Matei 6:5-13*, anume să nu fim ca ipocriții, care folosesc cuvinte multe și goale. Nu există nici o modalitate justificată ca un creștin să se alăture unui musulman în rugăciune sau să meargă la o moschee, dacă este invitat. Diferențele între rugăciunile creștinului și cele ale musulmanului sunt enorme.

Musulmanului trebuie să i se amintească respectuos că noi nu facem nici un fel de ritualuri sau spălări ritualistice, pentru că inima este cea care are nevoie de curățire, și nu trupul – „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (*1 Ioan 1:7; cf. Ieremia 17.9*).

3. DĂRNICIA SAU TAXA PENTRU SĂRACI (ZAKAT)

Musulmanii trebuie să contribuie cu 2.5% (a patruzecia parte) din venitul personal sau din averile lor pentru săraci și nevoiași, dar numai pentru cei din „Casa Islamului” (*Surat 64.16; 98.5*). Dărnicia este un element cheie al mântuirii prin fapte bune. Credinciosul se așteaptă să primească binecuvântări nemăsurate atunci când își plătește contribuția (*Surat 2.110, 277*). *Zakat* se plătește o dată pe an, calculat cu atenție în raport cu veniturile anuale, ne-acumulate. Mulți consideră acest lucru doar o obligație religioasă și îl dăruiesc, dar fără compasiune. Scopul este acela de a oferi ajutor musulmanilor săraci. Parte din colectă se mai împarte către cei care colectează *Zakat*, către noii convertiți, către pușcăriași (pentru a fi eliberați sau ca răscumpărare), către cei

care sunt datori, către călătorii aflați în nevoie și către *Mujahidin* (sau Mujahedini, adică aceia care slujesc la răspândirea Islamului, sau care luptă pentru Allah). Bani mai sunt folosiți și pentru construcția de moschei, școli și spitale, dar nu pentru plata clerului. În general, nu se fac donații către persoane care nu sunt musulmani. Legătura dintre dărnicie și răsplata spirituală trebuie să conducă în mod cert pe cel ce dăruiește să fie motivat de câștigul lui înaintea lui Allah, nu de bunăvoința lui.

Dărnicia creștină este universală. Creștinii trebuie să își susțină membri familiilor și frații care sunt în nevoie, dar dărnicia lor trebuie să treacă mult dincolo de aceștia (*Galateni 6:9-10; 1 Timotei 5:8*). Dărnicia musulmană este o cerință legată de comunitatea musulmană, și cu siguranță nu este universală, după cum putem vedea din dificultățile pe care creștinii din țările musulmane le întâmpină în a obține ajutor de la statele respective în vremuri de criză. Mottoul, „Dragoste față de toți, ură față de nimeni” este pentru Occident, nefiind o realitate în țările musulmane.

4. POSTUL (SAUM)

„O, voi, cei care credeți, v-a fost statornicit vouă Postul, așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră. Poate că veți trăi cu frică!” (*Surat 2.183-185*).

Celebra lună de post a Ramadanului este luna a noua din calendarul islamic. Aceasta se mută cu 9 până la 11 zile înainte în fiecare an (întrucât calendarul islamic este lunar,

nu solar), și stabilirea concretă a perioadei de desfășurare este adesea prilej de dispute între musulmani. De multe ori sunt discuții care țin de diferențe de până la 24 de ore. Începutul Ramadanului comemorează ziua când Muhammed a primit prima revelație de la îngerul Gabriel, moment începând din care el a postit; astfel, musulmanii îl imită, în onoarea lui. În decursul Ramadanului, se crede că porțile Cerului sunt deschise și rugăciunile ajung direct la tronul lui Dumnezeu. Aceasta este o lună în care se face o venerare deosebită la adresa lui Muhammed.

Postul este obligatoriu de la răsăritul soarelui până la apus, răsăritul fiind marcat de momentul când este posibil să se facă distincția între un fir de ață alb și unul negru (*Surat 2.187*). Postul durează 29 până la 30 de zile, și este definit ca abținere totală de la hrană, băuturi, tutun, folosirea parfumurilor, și de la relațiile conjugale în timpul zilei. Este obligatoriu pentru toate persoanele, începând de la vârsta de 10 ani (*Surat 2.183-187*). Cei bolnavi, handicapați, călătorii, *jihadiștii* (cei implicați în Războiul Sfânt), femeile însărcinate și mamele care alăptează, sunt toți scutiți, dar ei trebuie să recupereze sau să „plătească înapoi” prin a posti după aceea, în decursul anului. Bătrânii sunt de asemenea scutiți, dar trebuie să aducă o jertfă: o masă pe zi plătită sau donată, în bani sau fizic. În decursul acestei perioade, nici măcar saliva nu trebuie înghițită, lucru care este o provocare până și pentru cei mai zeloși dintre ei. După apus și până dimineața, musulmanii pot mânca și bea oricât doresc.

Pentru mulți dintre ei este o lună dificilă, dar nu și pentru cei bogați, care pot sta în casele lor și se pot odihni toată ziua. Este de asemenea o lună de mare religiozitate, dar și de multe certuri, din cauza temperamentului iritant. În multe țări, mai ales dacă Ramadanul are loc în perioadele calde de vară, ritmul activității trebuie să fie mai lent. Este luna în care de fapt musulmanii cheltuie cel mai mult și iau cel mai mult în greutate, pentru că, după apusul soarelui, postul este de obicei înlocuit de lăcomie. În timpul Ramadanului, se vinde mai multă mâncare (și se organizează mai multe petreceri) decât în orice altă lună din an. Totuși, în unele țări musulmane se închid restaurantele, fiindcă este ilegal să mănânci sau să bei în public în timpul postului. Acest post de o lună este considerat drept una din cele mai mari fapte bune, care poate duce la obținerea accesului în Paradis.

Subiectul postului este o punte bună de a construi un dialog cu musulmanii (*Isaia 58; Marcu 7:15-23*), dar este cel mai bine să nu fim foarte „provocatori” în timpul acestor zile, întrucât unii pot deveni dintr-o dată foarte religioși, zeloși și înclinați să nu ne asculte.

5. PELERINAJUL LA MECCA (HAJJ)

(*Surat 2.189, 196-198; 22.27-30*)

Hajj are sensul de „a-și crea calea” către Mecca sau Allah. Mai poate însemna și „străin” (străin de orașul sfânt – Mecca). Fiecare musulman (bărbat sau femeie) trebuie să

facă cel puțin un pelerinaj de 7 zile la Mecca (locul nașterii lui Muhammed) în decursul vieții (*Surat 22.27-30*; 3.97), dacă este posibil financiar și fizic. „Și cheamă-i pe oameni la Pelerinaj și ei se vor îndrepta către tine pe jos și pe cămile albe, sprintene, venind pe toate drumurile din depărtări” (*Surat 22.27*). A privi la *Hajj* este un lucru spectaculos, în special pentru cei din Occident, dar unui musulman îi umple inima de o bucurie fără egal și de zel religios. Este unul din cele mai impresionante spectacole religioase de pe planetă. Pelerinajul trebuie făcut în a 12-a lună din calendarul musulman (la 70 de zile după Ramadan). Pelerinul trebuie să încercuiască de 7 ori *Ka'aba* (adică „Cubul”). *Ka'aba* este cea mai sacră raclă a Islamului, și se crede că a fost construită pentru prima dată de Adam, apoi reconstruită de Avraam în timp ce se afla într-o vizită la fiul său Ismael. Nu există nici o dovadă istorică pentru susținerea acestei tradiții. Biblia nu vorbește niciodată despre Avraam ca mergând în zona Arabiei.

Pelerinul trebuie apoi să sărute piatra aceea neagră sprijinit de peretele ei, despre care se spune că i-a fost dată lui Avraam de către îngerul Gabriel, și că ea ar fi căzut din Cer. La unul din colțurile ei („colțul yemenit”), se crede că 70 de îngeri spun „Amin” la rugăciunile pelerinilor.

Înainte de a se întoarce acasă, musulmanii vizitează mormântul lui Muhammed din Medina. După toate acestea, pelerinul este cunoscut și respectat ca *El-Hajj* sau *Hajji*, adică acela care a fost în *Hajj*, și se poate întoarce acasă curat

de păcatele lui, la fel ca în ziua când s-a născut (după cum spune tradiția). Femeilor li se permite să facă acest pelerinaj numai dacă sunt însoțite de soții lor, sau de un alt membru bărbat din familie, care joacă rol de protector. Se crede că aceasta este o faptă bună din partea aceluia bărbat și că va primi astfel o răsplată în Ziua Judecății. Musulmanilor nu li se interzice să facă pelerinaje și în alte perioade ale anului, care sunt denumite însă *Umrah*.

6. RĂZBOIUL SFÂNT SAU JIHAD

Mulți musulmani adaugă un al 6-lea stâlp, considerat a fi de fapt cea mai notorie practică: Războiul Sfânt, obligația oricărui musulman (în special a bărbaților tineri) de a lupta împotriva necredincioșilor (*Surat 9.5*). Astăzi, termenul *Jihad* stârnește groază printre occidentali. Profetul Islamului a poruncit ca musulmanii să se războiască cu oamenii până când aceștia vor spune, „Nu există alt dumnezeu decât Allah”.

Muhammed a fost întrebat cândva: „Care este cea mai bună faptă?” Răspunsul lui a fost: „A crede în Allah și în profetul lui”. Cel ce îi vorbea a întrebat apoi: „Care este următoarea după aceasta [în ce privește bunătatea]?” El a răspuns: „A lua parte în Jihad [războiul religios] pentru cauza lui Allah” (o tradiție preluată în *Abu Huraira 1.25*). „Jihadul va continua până în Ziua Judecății” (*Abu Dawood, 15.2484*).

Războiul Sfânt este întipărit în însăși esența Islamului și a fost instrumental în succesul spectaculos pe care l-a avut în perioada primară a acestuia. Pentru unii, el înseamnă o chemare la arme doar pentru a *apăra* Islamul. Pentru alții, din ce în ce mai mulți astăzi, înseamnă o poruncă *literală* de a cuceri popoare ne-musulmane și pentru a înființa un stat musulman în întreaga lume, oricare ar fi costul în ce privește vărsarea de sânge și sărăcia pe care acesta ar provoca-o. Imediat după moartea lui Muhammed, Abu Bakr a condus armatele musulmane, cucerind Peninsula Arabică, nordul Africii, Spania, India și o bună parte din Asia.

Comunitatea musulmană din întreaga lume este denumită *Dar-Al-Islam* (Casa Islamului) iar restul lumii este denumit *Dar-Al-Harb* (Casa Sabiei, adică locul războiului). Islamul vorbește astfel despre două case: dacă nu te afli în Casa Păcii (*Dar-Assalam*), atunci ești în Casa Războiului, ultima fiind situația tuturor celor ce nu sunt musulmani. Fiecare om trebuie adus în Casa Islamului, pentru ca pacea să poată domni peste această lume. Spre deosebire de creștinism, Islamul s-a născut și s-a răspândit prin intermediul sabiei, în timp ce Domnul Isus a poruncit ucenicilor Lui să abandoneze săbiile.

Islamul se vede pe sine ca fiind prin excelență religia păcii și a bunăvoinței, apelând însă la război și conflicte armate când religia lor este amenințată (*Surat 2.190-193*). Începând din anii 1970, acest ideal de pace și bună înțelegere pare să fi fost pentru ei foarte încetșat de creșterea fun-

damentalismului islamic agresiv și de creșterea curentului sinucigașilor de tip kamikaze.

Războiul Sfânt are două înțelesuri în Islam. Unul este acela de a lupta spiritual, sau de a te strădui pentru sfințenie personală, prin a lupta împotriva păcatului; celălalt este de a lupta literal pentru cauza Islamului. Există mai mult de o sută de versete în Coran care poruncesc musulmanilor să răspândească Islamul prin intermediul sabiei, adică prin subjugarea altora și prin a impune credința și regulile islamice (*sharia*) cu forța în lume.

Istoric vorbind, alternativele posibile au fost mereu convertirea la Islam sau moartea. În mod paradoxal, pe de altă parte, Coranul spune clar: „Să nu siliți pe nimeni la credință” (*Surat 2.256; 4.82*), afirmație anulată însă de „Omorâți-i pe idolatri oriunde îi aflați” (*Surat 9.5*). Scopul Jihadului este să facă să înainteze Islamul în lume. Implicarea cuiva în Jihad îi oferă acces automat în Paradis la momentul morții, în mod special dacă aceasta este moarte de martir.

Un atacator sinucigaș musulman se ucide pe sine pentru a ucide pe alții, în timp ce un creștin este gata să își dea viața pentru a aduce pe alții la Domnul, spre a fi mântuiți. De departe victime ale fundamentalismului musulman au fost mai mulți musulmani decât ne-musulmani. Detonarea bombelor a căpătat o frecvență aproape săptămânală în țări precum Afganistan și Pakistan. Jihadul aduce cu el frică și destabilizează țări întregi.

A face pace este un lucru luat în considerare numai în termeni coranici. Pentru cel fundamentalist însă, Coranul nu trebuie „interpretat”; sensul trebuie luat literal, și deci nu trebuie îndulcit nimic. Linia dintre Islamul radical și cel tolerant poate deveni fi foarte ușor neclară. Musulmanii nu ies foarte evident în față în Occident, după cum spune acel proverb: „Dacă nu poți să îi tai mâna dușmanului tău, atunci sărută-i-o”. Dar ideea de musulman pașnic sau „moderat” nu este de găsit nicăieri în Coran. Un musulman pacifist nu poate avea acces în Cer (*Surat 4.95; 5.33*). Islamul autentic este militant. Nu există îndurare pentru cei care se convertesc de la Islam la creștinism; ei trebuie uciși: „Prindeți-i și omorâți-i, oriunde-i veți afla” (*Surat 4.89, 91*). Așadar, tot ce fac musulmanii este să urmeze exemplul profetului lor. Muhammed a îndemnat la folosirea sabiei în numele lui și de dragul lui Allah, și a poruncit expres Jihadul împotriva dușmanilor lui și ai lui Allah, în mod special împotriva creștinilor și a evreilor, denumiți „Oameni ai Cărții” în Coran (*Surat 2.136, 285; 3.113-115; 4.74, 136, 163; 5.46; 8.65; 61.4*), deși, în practică, modalitățile de pedepsire a acestora diferă de la o națiune musulmană la alta.

Musulmanii vorbesc adesea despre cruciadele creștine din Evul Mediu din Țara Sfântă ca și cum toți creștinii ar fi vinovați de acte de violență. Ascultându-i, ai crede că aceste evenimente s-ar fi întâmplat ieri. Nu există nici măcar un singur verset în întreaga Biblie care să justifice ceea ce cruciații au făcut, fiindcă Biblia nu susține în nici un fel răspândirea credinței prin violență. Domnul Isus Hristos nu a

cerut niciodată să fie apărât cu arme sau de armate, ci dimpotrivă; pe de altă parte, dacă ne uităm la Coran, jihadiștii fac exact ceea ce cartea lor sfântă le spune în mod explicit să facă. Este o poruncă pentru ei să se implice în Războiul Sfânt, ceea ce nu este cazul creștinilor. Musulmanii au porunca de a impune credința cu forța, de a lupta și de a ucide pe inamicii Islamului, în timp ce credința creștină folosește doar mijloace pașnice și pacifiste. Noi suntem chemați să predicăm Evanghelia prin a convinge pe oameni, niciodată prin a o impune sau prin acte de inchiziție.

Amenințările cu violența sunt folosite de musulmani pentru a-i intimida pe așa-zii „necredincioși”. Când Muhammed a început să predice despre Islam la Mecca, el a fost conciliant și calm cu privire la creștini. El le-a spus: „Noi credem în ceea ce ni s-a trimis nouă și vi s-a trimis vouă! Domnul nostru și Domnul vostru este unul singur” (*Surat 29.46*). Cu toate acestea, odată ajuns la Medina, după ce a căpătat putere și când creștinii au refuzat să îl urmeze pe Allah, Muhammed a pretins că a primit o altă poruncă: „Luptați împotriva celor care nu cred în Dumnezeu și nici în Ziua de Apoi...[care] nu împărtășesc religia adevărului [Islamul], [chiar dacă ei sunt] a oamenilor Cărții, până când ei vor plăti Jizya [tribut] cu supunere, și până când se vor simți subjugați” (*Surat 9.29, AYA*). Jihadul este expresia ultimă și cea mai înfricoșătoare a învățaturii centrale a supunerii depline din Islam.

Se spune că, aflat pe patul de moarte, Muhammed ar fi cerut urmașilor lui să facă totul ca nici un evreu sau creștin să nu mai rămână în Peninsula Arabică, pentru că locul de naștere al Islamului trebuie să fie locuit doar de musulmani (*Hadith Al-Bukhari 5.716*). Astăzi nu veți găsi nici o biserică sau sinagogă în Arabia Saudită, marea apărătoare a orașelor Mecca și Medina.

Pe scurt, a câștiga merite înaintea lui Allah este lucrul care stă în centrul Islamului. Doctrina biblică glorioasă a harului nu își are loc în Islam. A câștiga favoare din partea lui Allah nu se poate face decât prin fapte. Când discutați cu musulmani, este vital să ne amintim că, pentru ei, este incredibil de dificil să abandoneze siguranța unor merite acumulate cu multă trudă în decursul vieții, pentru ca să își poată apoi pune credința în Mântuitorul.

PARTEA A DOUA. CE CRED MUSULMANII DESPRE CREDINȚA CREȘTINĂ

Există multe detalii în Coran cu privire la personaje biblice, dar care sunt incorecte, și multe pasaje care contrazic flagrant Biblia și mesajul ei. Nu este scopul nostru aici să dăm pe față toate aceste erori, dar poate fi util să menționăm câteva dintre ele.

- Avraam l-a adus pe Ismael, nu pe Isaac, drept jertfă, lucru prin care Islamul justifică pretenția de profet a lui Muhammed, ca fiind descendent al lui Ismael. Aceasta este mai mult decât o eroare istorică, sau o manipulare a faptelor. Este o „secure înfiptă la rădăcina” doctrinei biblice și a istoriei răscumpărării (*Geneza 22*). Muhammed a insistat că Allah i-ar fi revelat că de fapt Ismael, și nu Isaac, a fost folosit pentru a testa credința lui Avraam (*Surat 37.100-106*).

- Soția lui Noe a pierit alături de unul din fiii ei în Potop (*Surat 11.42-43; contrazice Geneza 7:13; 1Petru 3:20*).
- Haman, amalecitul, marele inamic al evreilor din cartea *Estera* (3:1), este portretizat în Coran ca slujitor al Faraonului (*Surat 8.38*), chiar dacă evenimentele din cartea *Estera* au avut loc în timpul Imperiului Persan, în secolul al 5-lea î. Hr., când puterea Egiptului slăbise deja de multă vreme (Faraon din perioada Exodului a trăit în urmă cu peste 900 de ani înaintea Esterei).
- Soția faraonului, nu fiica lui, a fost cea care l-a adoptat pe Moise (*Surat 28.8-9; contrar cu Exod 2:5*).
- Solomon a vorbit păsărilor și putea înțelege limbajul furnicilor (*Surat 27.15-20*).
- Regele Saul este confundat cu Ghedeon, care a avut 300 de luptători (*Surat 2.249; contrar cu Judecători 7:1-7*).
- Conform Coranului, Maria a născut pe Domnul Isus sub un palmier (*Surat 19.23; vezi Luca 2:1-14*).
- Coranul pretinde că toți ucenicii lui Hristos erau musulmani! (*Surat 5:111*).
- În Coran, Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, a fost mut doar timp de trei nopți; dar în Biblie ni se spune că a fost mut până la nașterea copilului, care a

cuprins toată perioada sarcinii Elisabetei (*Surat 3.38-41; 19.16-34; vezi Luca 1:20, 57-64*).

Multe din erorile privitoare la Biblie și creștinism din Coran sunt bazate pe învățături eronate promovate de „creștini”eretici cu care Muhammed a intrat în contact în decursul călătoriilor sale de afaceri. Acesta este rezultatul tragic al faptului că Evanghelia adevărată nu este predicată și că oamenilor nu li se prezintă adevărata credință, făcându-i astfel vulnerabili la tot felul de minciuni și reprezentări eronate ale adevărului.

Aceasta nu înseamnă că ar trebui să îi minimalizăm pe musulmani. Dimpotrivă, ar trebui să ne străduim ca, în orice fel posibil, să îi câștigăm prin a le propovădui Vestea Bună a venirii Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos, pe pământ. Armele noastre nu sunt carnale, ci spirituale, prin puterea Duhului Sfânt (*2Corinteni 10:4-5; cf. Efeseni 6:11-18*). Se poate să ne fie greu să comunicăm cu musulmanii, dar este la fel de adevărat că multe biserici pur și simplu i-au ignorat. Capitolele care urmează prezintă unele argumente (chiar dacă nu este nimic nou sub soare) pe care musulmanii le folosesc împotriva creștinismului, alături de răspunsul creștin la acestea.

1. MÂNTUIREA – CE CRED MUSULMANII

Biblia arată neputința noastră de a ne mântui singuri, în versete precum *Isaia 64:6* – „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul”. Dar apoi ea ne descoperă în mod glorios o mântuire fără plată, nemeritată, prin moartea substitutivă a Domnului Isus Hristos pe crucea de pe Calvar. Dumnezeu este cel care o dă (*Ioan 3:16; Efeseni 2:8-10*).

Însă în ceea ce îl privește pe Muhammed, el n-a avut siguranța mântuirii – „Prin Allah, deși sunt apostol al lui Allah, totuși nu știu ce [Allah] se va face cu mine” (*Surat 46.9, AYA; Hadith 5.58, 266*).

Islamul lasă lumea nemântuită. Nici un musulman nu poate fi vreodată sigur de mântuirea lui, nici măcar Muhammed: „nu știu ce se va face cu mine și nici cu voi [urmasii mei] ...” (*Surat 46.9; cf. 32.1718*). Ucenicii lui sunt abandonați neputincioși, complet nesiguri cu privire la destinul lor final, și aceasta până în Ziua Judecății. Mântuirea lor

poate fi sumarizată astfel: *Insha'Allah*, „Dacă Allah voiește” (*Surat 18.23-24*). Allah nu a promis nimănui nimic. Spre deosebire de Dumnezeu Bibliei, Allah nu este un dumnezeu care să își țină un legământ, adică un dumnezeu care face și își ține promisiuni în relație cu oamenii, ci este o ființă cu putere totală și arbitrară, a cărei voință misterioasă nu poate fi cunoscută și nici prevăzută. Nu există convertire personală în Islam. Fiecare încearcă din răspuțeri, face tot ce poate, și trebuie să facă acestea de unul singur.

Musulmanii nu cred că Adam a fost „capul federativ” sau reprezentantul întregii omeniri în căderea sa în păcat. Adam a făcut doar o greșeală, căci a uitat porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din fructul oprit. El a greșit, dar apoi s-a pocăit și totul a fost din nou bine. Omul este născut bun, dar slab. El nu este păcătos prin natura lui, ci doar bolnav. Starea lui este aceeași atât înainte cât și după căderea în păcat. El nu este corupt interior și nici nu are o natură decăzută. Implicația este că, în Islam, nu există ideea de păcat original. Starea prezentă de separare între om și Dumnezeu se datorează transcendenței lui Dumnezeu, și nu căderii morale sau depravării omului. Problema de bază a omului este ignoranța, nu păcatul. În Islam, păcatul este doar o greșeală, o alunecare, pentru că Dumnezeu l-a creat pe om slab (*Surat 4.28*).

Cât de diferită este concepția musulmană de ceea ce noi citim în Biblie cu privire la corupția noastră morală, a păcatului. „Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai

răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn” (*Isaia 1:6*). Această imagine dezolantă este amplificată de apostolul Pavel în *Romani 3:10-23*. Biblia afirmă clar că toți oamenii se nasc pierduți și vinovați, și rămân astfel tot restul vieților lor, dacă nu se întorc la Domnul Isus Hristos și dacă nu găsesc mântuirea în sângele Lui prețios, care a curs pe crucea de la Calvar (*Ioan 3:18; 20.30-31; Fapte 4:12*).

În Biblie, planul de mântuire este logic și poate fi înțeles cu ajutorul Duhului Sfânt. Dar ideea de mântuire prin har este străină de Islam, căci Islamul nu are nici o evanghelie, nici o veste bună, și nu prezintă sau relatează nici o lucrare răscumpărătoare a lui Dumnezeu, făcută pentru a mântui pe oameni. Întrucât Allah este distant și detașat de rasa umană, în Islam nu există nici mântuire și nici siguranța mântuirii. În Coran, nu există conceptul răscumpărării sau substituției. Astfel de termeni sunt străini de acesta. Islamul respinge ideea că poate exista vreo răscumpărare a păcătoșilor (*Surat 2.45; 4.157*). „Nu va purta nici un suflet [păcătos] povara altuia” (*Surat 39.7*). Nu există pentru ei ispășire sau împăcarea păcătosului cu Dumnezeu prin intermediul jertfei lui Isus Hristos sau a oricărei alte jertfe (*Surat 22.36-37*). Se presupune că nici un credincios (*mumin*), care a făcut mărturisirea crezului, nu poate fi pierdut pe vecie, dar o astfel de credință este bazată pe tradiție și ea nu se găsește nicăieri în Coran. Dimpotrivă, tendința consecventă a Coranului este aceea de a sugera cât de nesigură este poziția cre-

dinciosului înaintea unei zeități ale cărei caracteristici de bază sunt puterea și voința care nu pot fi cunoscute.

În Islam, mântuirea se poate obține atunci când faptele bune le întrec pe cele rele (*Surat 2.23; 19.96*). Totul este o viață de trudă, departe de ceea ce noi știm a fi mântuirea prin har, prin credință. Accesul în cer trebuie câștigat prin păzirea regulilor și poruncilor. Nu există nici o cale de a cunoaște dacă vei fi mântuit, decât prin Jihad, prin martiraj, sau prin a muri în drum spre sau de la *Hajj*. Spre deosebire, Biblia ne învață că este imposibil să avem intrare în Rai prin fapte bune (*Galateni 2:16; Efeseni 2:8-10*) sau prin martiraj (*1 Corinteni 13:3*). Dumnezeu nu cere omului să fie „bun” ca să poată fi mântuit, ci El cere ca omul să fie absolut și total perfect. Dar, evident, nimeni nu este capabil de perfecțiune (*Romani 3:10-23*). Este o greșeală mare și mult prea răspândită să ne gândim că cineva poate compensa pentru păcatele sale prin a face fapte bune. Dumnezeu este sfânt și de aceea păcatul trebuie plătit. Avem nevoie de harul justificator al lui Dumnezeu, așa cum este el reprezentat în jertfa ispășitoare a lui Hristos. Singura cale de a veni la El este prin a ne pocăi de păcat și prin a căuta iertarea prin harul Lui. Fără aceasta, ușile Raiului vor fi închise pe vecie. Cerul este prea pur și prețios pentru a fi „cumpărat” prin orice am putea noi oferi sau face.

A vorbi cu musulmanii despre răscumpărare și iertarea de păcat prin jertfa lui Hristos necesită să ne gândim bine înainte și să ne rugăm. Nici cei mai credincioși musulmani

nu știu unde își vor petrece veșnicia (cu excepția situației când mor ca martiri. Interesant este că Muhammed nu a murit ca martir, ceea ce înseamnă că el nu este încă mântuit, ci doar așteaptă judecata, într-o stare intermediară.)

Ce siguranță pentru creștini că putem ști unde vom exista după moarte! „Noi știm” este afirmația de credință fără egal a creștinului (1 Ioan 2:3). Lucrarea lui Hristos de pe crucea Calvarului a făcut ca Raiul să fie sigur. Pentru creștini, mântuirea înseamnă a *primi*, nu a *câștiga*. Înseamnă a se *încrede*, nu a *trudi*, pentru că mântuirea a fost deja obținută pentru noi, și ea este completă (Ioan 19:30).

- Arată musulmanilor că problema pe care omul o are este cea a inimii: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Jeremia 17:9). Tot ceea ce musulmanii fac și modul cum ei se comportă reprezintă un instinctiv strigăt spiritual pentru iertarea păcatelor lor, dar, în mod tragic, ei bat la ușa care nu trebuie. Evident că ei sunt împovărați de păcatele lor, zeloși pentru a câștiga Raiul și a evita iadul. Trebuie să continuăm să le vorbim despre păcat și despre felul cum Hristos a venit, cu o mare compasiune, pentru a căuta și mântui ce era pierdut (Luca 19:10). Corneliu era, probabil, un om asemănător unui „bun” musulman. El avea credințe și practici religioase sincere, dar pierdea din vedere ceva esențial și pe Cineva special, anume pe Domnul Isus Hristos. A fost nevoie ca Petru să îl viziteze și să îi

explice oferta de mântuire a lui Hristos pentru el (*Fapte 10*).

- Când vorbim musulmanilor despre Rai, se poate ca ei să întrebe: cum poate fi cineva sigur? Există atât de multe versete din Biblie care vorbesc despre realitatea credinciosului în Hristos care ajunge în Rai (*Luca 10:20; Filipeni 4:3*). Putem oferi exemplul tâlharului care s-a pocăit, când a fost crucificat lângă Hristos. Domnul Isus i-a spus acestuia: „adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în Rai” (*Luca 23:43*). C.H. Spurgeon a spus cândva, în felul lui inimitabil: „Dacă nu ajungem în Rai înainte de a muri, niciodată nu vom ajunge acolo”. Însuși Hristos a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (*Ioan 14:6*). Pavel a scris că există „un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (*1 Timotei 2:5; cf. Evrei 7:24-25*).
- Fii atent să explici clar că siguranța mântuirii noastre prin har nu înseamnă o permisiune de a păcătui. Musulmanii cred că, dacă o persoană știe că locul ei în Cer este asigurat, atunci acea persoană va trăi cum îi place. Dar, în Biblie, harul conduce la sfințenie — noi chiar *vrem* să fim sfinți (*Romani 6:1; Evrei 12:14; Iacov 2:20-26*). Noi ne străduim să biruim asupra păcatului. Nu putem fi indiferenți cu privire la el. Trăim conform cu ceea ce credem. Există o legătură între ceea ce noi credem și comportamentul

nostru. Când există o consecvență între vorbirea și umblarea noastră, ceilalți, inclusiv musulmanii, o vor observa.

- Explică faptul că Dumnezeu nu este distant. Noi putem să Îl căutăm și să Îl găsim (*Matei 6:33; 7:7-11*). Dumnezeu Se revelează spiritual acelor care Îl caută din toată inima. Nu există ritualuri sau ceremonii care ni se cer ca să ne putem apropia de El. Înaintea tronului de har noi putem veni datorită jertfei lui Hristos, care a satisfăcut toate cerințele neprihănirii lui Dumnezeu. Dumnezeu poate fi cunoscut, prin Fiul Său (*Matei 11:25-30*). Biblia descrie pe Dumnezeu ca fiind „Tatăl nostru”, un termen care este atât de familiar nouă, dar dragostea lui Dumnezeu este de departe mai mare decât dragostea oricărui tată pă-mântesc. Adevărata închinare este cea interioară, a inimii și a minții. Nu ceea ce mâncăm sau bem, ci ceea ce iese din gurile noastre (*Matei 15:11; Marcu 7:20-23*).
- Arată faptul că mântuirea înseamnă mult mai mult decât a spune: „Cred în Dumnezeu”, sau, „Dumnezeu este unul... dar și dracii cred... și se înfioară” (*Iacov 2:19*). Credința sinceră nu face în mod necesar ca un lucru să fie adevărat; un om poate fi sincer, și totuși teribil de greșit.

2. TRINITATEA – DILEMA MUSULMANĂ

Creștinii cred într-un singur Dumnezeu, care este Tri-unic (trei în unul); musulmanii sunt unitarieni – Allah este o ființă solitară, unitară, absolut unică și nimic mai mult. Biblia ne învață că, deși Dumnezeu este Unul, El există în trei Persoane distincte, co-egale – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Deși cuvântul „Trinitate” este un termen teologic și nu se găsește ca atare în Biblie, realitatea este clar prezentată în Scriptură. Faptul că Dumnezeul creator S-a descoperit omenirii este un lucru care ne smerește și ne uimește. Acesta este felul cum Dumnezeu a ales să se reveleze în Cuvântul Lui și noi acceptăm această revelație prin credință. Musulmanul devotat va spune atunci, „Cum poate fi El Trei într-Unul și Unul în Trei? Allah nu îi va ierta pe Trinitarieni” (cf. *Surat 4.48; 28.62-64*).

Conceptul de Trinitate este, fără îndoială, dificil de înțeles – lucru care tinde să confirme faptul că nu a fost o idee concepută de oameni. Conceptul trinitarian distorsionat al

Islamului este acesta: Dumnezeu (Tatăl), Maria (soția Lui) și Isus (Fiul) - (cf. *Surat 5.73-75, 116-117*).

În Coran, Domnul Isus a fost întrebat de Allah dacă ar fi spus vreodată că El este Fiul lui Dumnezeu, lucru pe care El l-ar fi „negat” (*Surat 5.72-73, 116; 6.101; cf. Surat 4.156-158, 171*). Este trist faptul că au existat așa-ziși creștini în vremea lui Muhammed care s-au închinat Mariei (după cum sunt mulți și astăzi), dar în Biblie nu se găsește un astfel de idee de trinitate, și așa ceva n-a fost vreodată susținut de vreun creștin biblic, fie atunci, fie acum.

Care este cauza acestei greșeli? Înainte ca Muhammed să pretindă a fi profet, el a călătorit mult alături de unchiul lui, ca negustor. În aceste călătorii, el a intrat în contact cu secte creștine eretice (nestorienii, monofiziții etc.) care erau răspândite pe toată Peninsula Arabică. El a văzut astfel mulți idoli, racle, cruci, și pe Duhul Sfânt reprezentat în chip de porumbel, alături de alte simboluri „creștine”. Un lucru pe care el l-a observat cu siguranță printre idoli a fost o femeie care ținea în brațe un copil și care era venerată, lucru care se poate să îl fi condus la ideea că Trinitatea era un lucru idolatru, reprezentând o zeități „politeistă”, anume Dumnezeu (Tatăl), Maria (Mama) și Isus (Fiul).

Musulmanii obișnuiți gândesc adesea despre creștini că se închină la trei dumnezei. Din nefericire, chiar dacă teologii musulmani înțeleg credința biblică a Sfintei Treimi, ei permit perpetuarea acestei concepții greșite în rândul maselor de musulmani. Trebuie observat și faptul că Coranul nu foloseș-

te niciodată cuvântul „Trinitate”, ci spune, „să nu zici trei”. Așadar, Islamul a reacționat împotriva unor credințe și practici greșite, idolatre, nu împotriva concepției biblice a Trinității, de care musulmanii par să nu fie conștienți.

Surat 112 este formată din doar patru versete (recitate zilnic de cel puțin un miliard de musulmani), dar este de observat în mod deosebit cu privire la Trinitate, pentru că subliniază apăsător *unitatea* absolută a lui Allah, și a faptului că el nu poate „da naștere” (cu sensul că nu poate avea un fiu).

Noi trebuie să respingem aceste distorsiuni ale adevăratei învățăături privind Trinitatea, explicând că titlul de „Fiul lui Dumnezeu” se referă la calitatea de fiu în sens spiritual, nu fizic sau biologic. Nici un creștin adevărat nu a susținut și nu ar susține vreodată o altă idee. Nici un creștin nu crede că Dumnezeu ar da naștere unui fiu printr-o femeie numită Maria, în felul în care Dumnezeu ar putea fi redus la nivelul nostru de oameni! Dumnezeu a existat din veșnicie în trei Persoane — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt — aceiași în substanță sau esență, și egali în putere, glorie și existență veșnică. Este exact cum autorul de imnuri Isaac Watts a prezentat:

*Atotputernic Dumnezeu,
Ție se datorează glorie nesfârșită,
Cei Trei neîmpărțiți,
Și, tainic, Unul singur.
Unde logica eșuează, cu toate puterile ei,
Acolo credința biruiește și dragostea adoră.*

Isaac Watts

Ideea de Dumnezeu-om este cea mai mare piatră de poticnire pentru musulmani, dar pentru credincioșii biblici ea este una din tainele glorioase ale credinței creștine. Trinitatea este o doctrină pe care musulmanii (și oricine altcineva) trebuie să ajungă să o creadă, prin acceptarea revelației Bibliei, nu prin speculații omenești (*Fapte 9:20-22; Matei 16:15-17*). Ea trece dincolo de logică, dar nu este contrară acesteia. Nimeni nu poate să explice pe deplin măreția lui Dumnezeu. Limbajul nu este capabil să exprime profunzimi-le acestei taine. Părinții Bisericii foloseau un triunghi pentru a explica Trinitatea, dar ei n-ar fi ilustrat-o pe o suprafață verticală, pentru că aceasta ar fi implicat ideea de superioritate între Persoanele Treimii. Dimpotrivă, ei o pictau pe tavan sau pe o suprafață orizontală, pentru a ilustra egalitatea absolută și perfectă din Sfânta Treime. Puritanii o reprezentau făcând referință la soare, razele lui și căldura lui. Alteori s-a folosit exemplul unei plante sau flori, cu cele trei părți: rădăcina, tulpina și floarea – subliniind că sunt una. Dar toate aceste reprezentări sunt imperfecte. Noi, credincioșii, Îl cunoaștem pe Dumnezeu, avem o relație personală cu El; dar El rămâne tainic și glorios în natura Sa Triunică incomprehensibilă.

Trinitatea înseamnă în mod literal „trei în unul”, o taină revelată în Scriptură (*Geneza 1:26; 3:22; 11:7; 16:7-13; 18:1-21; 19:1-28; Judecători 13; Psalmii 2:6-12; 45:6-7; Isaia 6:8; 48:12-16; 63:7-10; Matei 3:16-17; 28:19; Ioan 14:16; 1 Corin-*

teni 12:4-6; 2 Corinteni 13:14; Evrei 9:14; 1 Petru 1:2; 1 Ioan 5:7-8). Noi ne plecăm în adorare acolo unde mințile noastre limitate nu pot înțelege pe deplin. Știm că, fără doctrina Trinității, nu ar mai exista nici o mântuire, pentru că numai Dumnezeu-omul, Hristos, putea oferi o jertfă suficientă pentru ispășirea păcatelor omului. Aceasta este cu adevărat marea diferență dintre Islam și creștinism.

3. PERSOANA DOMNULUI ISUS HRISTOS: ACCEPTAT DAR NEÎNȚELES

Chiar dacă Coranul neagă cu încăpățânare dumnezeirea Domnului Isus Hristos și blestemă pe toți cei ce Îl mărturisesc ca Domn (*Surat 9.30; cf. 5.72*), este important să observăm că el Îl prezintă pe Hristos ca pe o Persoană unică (*Surat 3.52; 5.19*). Coranul spune multe lucruri despre Domnul Isus. Îi atribuie lui Hristos titluri prin care nimeni altul nu mai este descris, până în punctul că mulți musulmani cred că ei Îl onorează pe Hristos mai mult decât o fac creștinii!

- Domnul Isus este considerat a fi unul din marii profeți ai Islamului – chiar dacă musulmanii sunt învățați să nu facă deosebire între ei (*Surat 2.130, 285; 3.78*). Numele Lui apare alături de cel al lui Avraam în seria marilor profeți (*Surat 6.84*).
- El este menționat de 25 de ori în Coran, în alte 99 de versete făcându-se aluzie la El. Surprinzător, El este

menționat mai des decât Muhammed! În același timp, trebuie să fim foarte atenți. Unii pot să spună că *Isa* (Isus) din Coran este diferit de Domnul Isus din Biblie.

- Coranul respinge calitatea de fiu divin a lui Hristos (*Surat 4.171*).
- Coranul vorbește despre minunile Sale, unele făcute începând din copilărie (*Surat 5.110*), dar nu citează și nu face referință la nici una din învățăturile sau profețiile Sale biblice. Acela care a vorbit și a învățat ca nimeni altul (*Ioan 7:46*) este aproape complet tăcut în Coran. Merită să observăm că, în timp ce Coranul susține destul de mult nașterea miraculoasă a lui Hristos, el nu menționează deloc nașterea lui Muhammed.

Iată câteva din cele mai notabile trăsături prin care Domnul Isus Hristos este descris în Coran – trăsături care sunt caracteristice numai lui Dumnezeu!

- El s-a născut ca să fie un „semn” pentru toți oamenii și un exemplu pentru copiii lui Israel (*Surat 3.49; 21.91; 43.59; cf. Isaia 7:14*). Acest lucru nu mai este spus despre nici un alt profet. Musulmanii vor pune sub semnul întrebării motivele pentru care noi facem atâta caz din nașterea Domnului Isus din fecioară, pentru că, spun ei, nici Adam nu a avut *tată* sau *mamă*. Dar diferența este importantă: Adam a fost *creat*, nu *născut*, în timp ce Hristos a fost năs-

cut, chiar dacă fără un tată, pentru că El deja exista, și a intrat în lume sub formă omenească. Nașterea lui nu are asemănare și este cu totul unică.

- El este denumit „Copilul Sfânt” și binecuvântatul lui Dumnezeu (*Surat 19.19-20, 30*), care s-a născut dintr-o fecioară. Un aspect important este că tatăl Lui pământesc nu este menționat (lucru care este cu totul special pentru cultura arabă, unde paternitatea este vitală), și, de fapt, la El se face ades referirea ca „fiul Mariei” (*Surat 5.75, 78, 110, 112; 4.46, 171; 61.6*), subliniind concepția Sa imaculată pentru cei care au ochi să vadă și urechi să audă.
- În Coran, Isus Hristos este denumit „Domnul” lui Muhammed și Adevărul (*Surat 98.22; 2.91*).
- El este singurul profet fără păcat (*Surat 19.19, 31-32; cf. Evrei 7:26*). În timp ce orice alt profet este păcătos și are nevoie de iertare înaintea lui Dumnezeu, Domnul Isus nu are niciodată nevoie de așa ceva. Lui nu îi este atribuit nici un păcat, de nici un fel. El a fost fără reproș și pur. A fost sfânt, fără vină, curat, liber de orice lucru rău și fără nelegiuire, în contrast izbitor față de restul omenirii (inclusiv profeții și mesagerii). Muhammed a mărturisit în mai multe situații că e păcătos (*Surat 18.110; 48.2*), iar Allah i-a spus lui Muhammed să se pocăiască de păcatele sale (*Surat 40.55*). Biblia ne învață că, pentru mântuirea omului, este nevoie de o jertfă fără cusur.

- El este denumit *Kalimatu'Allah* („Cuvântul lui Dumnezeu”, *Surat 3.39; 4.171*), care este cel mai popular titlu din Coran, și care reflectă ceea ce Scriptura spune în *Ioan 1:1-18*. Dumnezeu și Cuvântul Lui trebuie în mod sigur să fie unul și același.
- Despre El se mai folosesc termenii *Ruah* (duh) sau *Ruhun min Allah* (Duhul lui Dumnezeu – *Surat 4.171; cf 3.45*). Dacă Domnul Isus este *Cuvântul* și *Duhul* lui Allah, ce mai rămâne din Allah, dacă Duhul și Cuvântul lui i-au fost luate? Așadar, Hristos, fiind Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Lui, trebuie să fie în mod necesar Dumnezeu Însuși.
- El este preamărit și portretizat ca „măreț și cinstit în această lume și în cea viitoare” (*Surat 3.46; 33.69, cf. AYA*), lucru care nu se spune despre nici un alt profet. Biblia ne spune că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a primit cel mai mare loc, deasupra îngerilor și oamenilor (*Psalmul 110:1; Evrei 1:1-13*).
- El este singurul la care se face referire ca fiind Mesia (*Al-Masih, Unsul*) de 11 ori (*Surat 3.45; 4.157, 171-172; 9.31* etc.) – chiar dacă Muhammed nu oferă nici o idee cu privire la ce înseamnă asta de fapt. Coranul nu explică niciodată acest lucru, și spune, de fapt, că El n-ar fi fost mai mult decât un profet (*Surat 4.171*).
- El mai este și *Cuvântul* și *Cuvântul Adevărului* (*Surat 19.34-35*).

- El este *Îndurarea de la Allah (Surat 19.21)*.
- El are puterea de a crea (*Surat 5.113*) și puterea de a învia din morți (*Surat 3.49; 5.113*). Domnul Isus este prezentat în Coran ca vindecând pe bolnavi, curățînd pe leproși, dând vederea orbilor, înviind pe morți, și coborînd o masă plină de hrană din Cer (*Surat 5.110, 116*). Musulmanii cred și astăzi în puterea vindecătoare a lui Hristos și în puterea Lui de a face minuni. Este motivul pentru care unii musulmani le cer creștinilor să se roage pentru ei.
- El este viu, existent în Cer (*Surat 3.55*). Musulmanii cred că Hristos este încă viu (nefiind crucificat, ci înălțat la Cer înainte de crucificare). Până când va muri (El nu poate și nici nu va muri, cf. *Apocalipsa 1:18*), nu se pune problema unui succesor al Lui. Așa că Muhammed nu Îl poate înlocui.

Este bine de notat faptul că musulmanii se roagă de 5 ori pe zi cu expresia, „Pacea să fie peste Muhammed”. Ei se roagă ca Dumnezeu să îi dea (lui Muhammed) acces în Cer. Un om poate da numai ceea ce îi aparține deja. Dacă Muhammed nu are acces în Cer, sau măcar „pace”, cum e posibil ca el să o poată da altora? Dacă însăși liderul Islamului nu știe unde va merge, ce putem spune de ucenicii lui? Prin contrast, creștinii nu au nevoie să se roage Domnului Isus cu o expresie de genul „Pacea să fie peste El”, pentru că El este Domnul tuturor și membru al Treimii, care are puterea divină să împlinească totul. El este Prințul Păcii (*Isaia 9:6*),

Dătătorul păcii (*Ioan 14:27; Coloseni 1:20*), „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (*Coloseni 2:9*). Hristos este „pacea noastră” (*Efesenii 2:14*) și El ne dă adevărata pace spirituală.

4. TITLUL „FIUL LUI DUMNE- ZEU” – MAREA CONFUZIE

(Surat 19.35, 91-93; cf. 17.112; 43.59)

Acesta este cel mai ofensator titlu pentru musulmani, dintr-un motiv simplu: este înțeles greșit. Trebuie să le explicăm că ceea ce noi credem în Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, nu implică ideea de fiu în sens fizic sau biologic. Maria nu a fost soția lui Dumnezeu! A gândi sau sugera un astfel de lucru este ofensator și pentru noi. Spuneți-le că a spune sau crede un astfel de lucru este blasfemiator și din punctul nostru de vedere. Coranul este de acord cu faptul că Domnul Isus a fost născut din fecioară, dar ei spun că Allah a făcut acest lucru folosind modalități normale, biologice. A fost o minune în Coran și în Biblie deopotrivă, care nu s-a mai petrecut niciodată anterior și nici nu va mai avea loc vreodată. Chiar și așa, Domnul Isus este totuși considerat doar un simplu om în Coran și Islam, chiar dacă un om deosebit.

Cu toate acestea, „Fiul lui Dumnezeu” nu este doar un titlu pentru El; asta vorbește despre Numele și natura Lui

deopotrivă. Tatăl a spus în *Matei 3:17*, „Acesta este Fiul Meu preaiubit”. Domnul Isus nu a *devenit* Fiul lui Dumnezeu când S-a născut pe pământ, ci El a fost *mereu* Fiul lui Dumnezeu, din veșnicie. Dar musulmanii vor întreba: „Cum e posibil ca Dumnezeu să aibă un fiu?” În *Proverbe 30:4*, întrebarea este pusă sub forma următoare: „Cine s-a suit la ceruri, și cine s-a pogorât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se unește el, și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” Printr-o hotărâre veșnică, din eternitate, Dumnezeu a declarat că a uns pe Fiul Lui ca Rege (*Psalmul 2:6-12*; cf. *Fapte 13:33*; *Evrei 1:5*). A fi Fiul lui Dumnezeu nu implică o naștere literală, ci cea mai apropiată relație. De exemplu, doi dintre ucenicii Domnului (Ioan și Iacov) sunt denumiți „fiii tunetului”, dar nimeni nu ar interpreta acest lucru în sens literal, și nimeni nu ar gândi că „tunetul” ar fi putut avea soție! Dincolo de exemplele biblice, deseori auzim vorbindu-se despre un concetățean folosindu-se termeni precum „fiul țării”, sau despre un călător ca fiind „fiul șoselei”, ori despre un elev spunându-se că este „copil de școală”. Coranul însuși este denumit *Umm-al-kitab* („Mama tuturor cărților”), dar nimeni nu și-ar imagina că din Coran s-ar fi născut fizic toate celelalte cărți. În mod asemănător, nu înseamnă că Dumnezeu ar avea un fiu pe cale biologică.

Calitatea de Fiul a lui Hristos este reflectarea relației veșnice de necuprins din cadrul Sfintei Treimi. Dumnezeu Tatăl „Îl naște” pe Dumnezeu Fiul (*Ioan 1:18*), și cei doi se

relaționează Unul la Celălalt într-o relație de părtășie și unitate ca Tată și Fiu, dar într-o sferă spirituală cu totul superioară. Pentru a adăuga tainei deja de necuprins, Dumnezeu Fiul a luat asupra Sa corp omenesc, prin întrupare, devenind Dumnezeu-om, având natură atât divină cât și omenească, alăturate inseparabil într-o singură Persoană.

Termenul „Fiu” este folosit parțial pentru a ajuta minților noastre omenești limitate să înțeleagă că Hristos a venit de la Dumnezeu, deși această realitate este mult mai profundă. Relația Sa ca *Fiu* are sensul că El are o relație veșnică și unică cu Dumnezeu, în calitate de a doua Persoană a Trinității. Este clar faptul că termenul „Fiu” nu este utilizat pentru a semnifica o relație sau naștere biologică. Iată câteva referințe biblice care arată că Domnul Isus este denumit „Fiul lui Dumnezeu”.

- El este „singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (*Ioan 1:18*).
- Fiul a fost cu Dumnezeu de la început și este Dumnezeu, El fiind chipul Tatălui Său (*Ioan 1:1; 14:9; Coloseni 1:15*).
- Dumnezeu Îl denumește „Fiul” Său, iar El Îi spune lui Dumnezeu „Tată”. Isus Îl cunoaște pe Tatăl și cunoaște voia Sa în calitate de „Fiu preaiubit” (*Matei 11:25-27; Ioan 8:28-29; Evrei 1:5*).

- *Evangelhia după Marcu* începe cu o afirmație clară: „Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”.
- Îngerul Gabriel a anunțat pe Domnul Isus înainte de concepție ca fiind Fiul lui Dumnezeu (*Luca 1:32, 35*).
- Diavolul știa bine că El a pretins că este „Fiul lui Dumnezeu” (*Matei 4:3, 6*), și de asemenea demonii (*Marcu 3:11*).
- Petru a făcut marea lui afirmație cu privire la calitatea lui Hristos de Fiu, pe care Domnul a acceptat-o și a lăudat-o (*Matei 16:16-17*).
- După Cincizecime, predicile apostolilor au făcut adesea referire la calitatea de Fiu a lui Hristos (*Fapte 3:13, 26; 4:27; 8:37; 9:20; 13:33*).
- De-a lungul Noului Testament, El este denumit Fiul lui Dumnezeu (ex. *Romani 1:3-4; 1 Corinteni 1:9; Galateni 4:4; Efeseni 4:13; Coloseni 1:13; Evrei 1:2; 1 Ioan 1:3*).
- Ioan Botezătorul L-a denumit Fiul lui Dumnezeu (*Ioan 1:34; 3:34-36*).
- Ucenicii L-au identificat drept Dumnezeu (*Ioan 1:1, 18; 20:28, 31; Filipeni 2:5-11; Coloseni 2:9*).
- Biblia declară pe Hristos, Mesia, ca fiind „Dumnezeu tare” (*Isaia 9:6*), și „marele nostru Dumnezeu și Mântuitor” (*Tit 2:13*).

- La început a fost Cuvântul: Domnul Isus Hristos, Dumnezeu Creatorul, întrupat (*Ioan 1:1-3, 14, 18; Coloseni 1:16-17; Evrei 1:1-3, 8-12; 1Ioan 1:1-3; 5:20*).
- Profeții Vechiului Testament, dinainte de venirea lui Hristos pe pământ, au crezut că El va fi Însuși Dumnezeu (*Psalmii 2:10-12; 45:67, cit. în Evrei 1:8-9; Psalmii 110:1, citat de Hristos în Matei 22:42-45; Isaia 6:1-3, 9-10; cf. Ioan 12:41; Isaia 7:14; 9:6-7; 52:13-53:12; Ieremia 23:5-6; 33:15; Daniel 7:13-14; 9:24-27*).
- În curând va veni ziua când „în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (*Filipeni 2:10-11*).

Musulmanilor le place să spună creștinilor că Domnul Isus nu a afirmat niciodată că El ar fi fost Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu. Ei spun chiar că nu există nici un verset de acest fel în întreaga Biblie. Dacă ar fi adevărat, de ce atunci ar fi căutat iudeii să îl omoare cu pietre pentru blasfemie? (*Ioan 8:58-59; 10:30-39*). Oamenii din vremea lui Hristos au înțeles foarte bine că El se făcea egal cu Dumnezeu. De ce a mai spus atunci El, „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”? (*Matei 28:18*). N-ar mai fi avut nici o logică, dacă El n-ar fi fost Dumnezeu.

Este oare adevărat că Domnul Isus nu a spus niciodată că era Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu? Uitați-vă la următoarele pasaje:

- Domnul Isus s-a referit la Sine atât direct cât și indirect ca „Fiul lui Dumnezeu” pe tot parcursul Evangheliilor (ex. *Matei 11:25-27; Ioan 3:16-18*); și a vorbit pe față despre calitatea Sa de Fiul (*Ioan 5:22-23; 8:35-36; 9:35-38; 10:30-33; 14:13; 17:1-3*).
- El s-a identificat drept Dumnezeu revelat în trup (*Ioan 8:56-59*).
- Evreii au pretins că El blasfemiază când a spus că este Fiul lui Dumnezeu (*Marcu 14:61-64; Ioan 19:7*). Ei înțeleseră corect pretenția Lui. Hristos spusese deschis că este Fiul lui Dumnezeu.
- De ce a mai fost crucificat El? Pentru că S-a făcut pe egal cu Dumnezeu (*Ioan 5:17-18; 10:30, 33; 14:1*). Evreii știau fără îndoială ce voia să spună Hristos, și că El a pretins a fi pe deplin Dumnezeu și om.
- Pe pământ, El a primit închinarea din partea oamenilor și nu a împiedicat pe nimeni să facă asta, chiar dacă dreptul de a primi închinare este prerogativul exclusiv al lui Dumnezeu (ex. *Matei 14:33; Ioan 20:28-29; comp. cu Paul și Barnaba la Listra, în Faptele 14:11-18*).
- Îngerii I se închină (*Evrei 1:6*), iar El poate porunci legiunilor de îngeri (*Matei 26:53*). A exercitat stăpâ-

nire totală peste demoni (ex. *Matei 9:32-34; Marcu 3:11-12; Luca 8:26*).

- Magii I s-au închinat când El era încă un copil (*Matei 2:11*).
- Un sărman lepros I s-a închinat (*Matei 8:2*), la care El a răspuns vindecându-l miraculos.
- Doar El poate da odihnă sufletului, o altă prerogativă exclusiv divină (*Matei 11:28-30*).
- El a indicat că are autoritatea de a ierta păcatele, dar cine poate face aceasta decât Dumnezeu? (*Matei 9:2-8*). Dușmanii Lui au denumit aceasta blasfemie.
- Nici un om nu poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască, dar Hristos a mărturisit că El L-a văzut pe Tatăl, că a fost cu Tatăl (*Ioan 3:13; 6:46*), și că oricine L-a văzut pe El, L-a văzut pe Tatăl, pentru că El este una cu Tatăl (*Ioan 10:30; 14:9-13*).
- Titlul favorit al Domnului pentru Sine, pe care l-a folosit în mod obișnuit a fost „Fiul omului”. Înțeles corect, aceasta este un titlu divin pentru Fiul întrupat care vorbește cu autoritate divină (*Luca 6:5; 19:10*), și este egal cu „Fiul lui Dumnezeu” (vezi *Matei 26:63-66*, unde evreii L-au condamnat ca vrednic de moarte pentru blasfemie). Contextul Vechiului Testament pentru acest titlu este pasajul din *Daniel 7:13-14*, unde acesta este un titlu divin clar, indicând

relația divină cu Dumnezeu. Domnul se referă la acest pasaj în *Matei 26:64*.

- Expresiile Sale „Eu sunt” Îl identifică cu claritate ca fiind singurul Dumnezeu adevărat al Vechiului și Noului Testament (*Exod 3:15; cf. Ioan 6:35; 8:12; 10:9, 11; 11:25; 14:6; 15:1*)
- Uitați-vă și la lucrurile pe care El le-a făcut conform voii Sale și cu puterea pe care numai Dumnezeu o are:
  - El a făcut mari minuni, precum înmulțirea pâinilor, în două situații diferite (*Matei 14:14-21; 15:32-38*), și transformarea apei în vin (*Ioan 2:1-11*).
  - El a exersat stăpânire absolută asupra forțelor naturii: a calmat o furtună și a mers pe mare (*Matei 14:24-33; Marcu 4:35-41*).
  - A vindecat foarte mulți oameni, o mare parte a lor fiind afectați de boli ireversibile sau fără șanse de vindecare (*Matei 4:23-25; Ioan 9:1-7*).
  - A înviat morții (*Marcu 5:41-42; Luca 7:11-15; Ioan 11:43-44*)

Fiul lui Dumnezeu nu este nimeni altcineva decât Dumnezeu. Dumnezeirea Lui este vitală pentru orice om, dacă vrea să Îl înțeleagă pe Dumnezeu, Trinitatea și mântuirea.

5. MOARTEA LUI HRISTOS PE CRUCE: REALITATE SAU FICȚIUNE?

Crucificarea lui Hristos este un aspect central în disputa dintre creștinism și Islam. Nimeni înaintea lui Muhammed nu a negat moartea lui Hristos pe cruce. De-a lungul secolelor și în întreaga lume, Islamul s-a opus întotdeauna lucrării ispășitoare a Domnului Isus Hristos pe crucea de pe Calvar. Punct cu punct, Islamul a negat aspectele fundamentale ale creștinismului, dar în special crucea, însăși esența credinței noastre. Islamul insistă spunând că „Ei [iudeii] nici nu l-au ucis, nici nu l-au răstignit, ci numai li s-a părut așa” (*Surat 4.157, AYA*).

Se spune în tradiția musulmană că Muhammed spărgea și rupea orice obiect care îi era adus și care avea simbolul crucii pe el. Musulmanii consideră crucea ca pe o înfrângere, când de fapt moartea lui Hristos și învierea Lui reprezintă cea mai mare biruință din toată istoria universului. Hristos a învins moartea, păcatul și pe diavolul în locul acelor care se pocăiesc și își pun credința în sângele Lui prețios. În

crediința islamică însă, este absentă orice fel de învățătură legată de ispășirea substitutivă: „Nici un suflet nu va purta povara altuia” (*Surat 53.38; 17.15; 39.7*).

Cum să tratăm insistența islamică asupra faptului că Domnul Isus n-ar fi murit pe cruce? Trebuie să îndreptăm atenția asupra pasajelor din Vechiul Testament, care au prezis suferințele lui Mesia, și asupra pasajelor din Noul Testament, unde *Însuși* Domnul Isus a prezis moartea Sa. Apoi trebuie să arătăm dovada morții Domnului, în mod deosebit reliefată prin mărturia Evangheliilor.

Unii musulmani cred că Domnul Isus a fost torturat pe cruce, dar că El nu ar fi murit. Totuși, în mod ciudat, există două pasaje principale în Coran (*Surat 3.55; 4.157-158*) care fac aluzie la moartea lui Hristos, dar musulmanii insistă în a nega o astfel de posibilitate. Coranul spune: „numai li s-a părut așa” (*Surat 4.157*). Aceste cuvinte sugerează o ipoteză a înlocuirii. Cu alte cuvinte, ei zic că ucenicii ar fi fost victimele unei iluzii. Totul a fost o înșelătorie a bisericii primare, așa spun musulmanii. Ei spun că Domnul ar fi fost înălțat repede la Cer înaintea crucificării, iar Iuda (sau Simon din Cirena) ar fi murit de fapt în locul Lui. Cu alte cuvinte, nu Domnul Isus a murit în locul oamenilor, ci un om (pe cruce) în locul Domnului Isus Hristos. Aceasta este o respingere directă a ispășirii făcute de Hristos. Întrebarea este, de ce ar lua Dumnezeu la Cer pe Hristos și să pună pe altcineva în locul Lui pe cruce?

De ce a devenit crucea un simbol, dacă El nu a murit pe ea? Există mai multe dovezi ale morții Sale decât sunt dovezi ale revelațiilor lui Muhammed. La evenimentele legate de Calvar au fost martori atât de mulți oameni. Luați în considerare și următoarele aspecte:

- Crucificarea Lui a fost profețită (Psalmul 22; Isaia 53; Zaharia 12:10).
- Relatările din istoria romană și ebraică nu lasă nici o umbră de îndoială cu privire la moartea lui Hristos, între acestea fiind și scrierile istoricului evreu Flavius Josephus, a istoricului roman Cornelius Tacitus (sec. I d. Hr.), și a celui grec Lucian (sec. II d.Hr.).
- În 5 situații, El a spus că urma să moară (*Matei 12:39-40; 16:21; 17:22-23; 20:18-19; 26:1-2* și trimiterele lor). Două din aceste pasaje (*Matei 20:18-19; 26:1-2*) menționează în mod explicit crucificarea. Chiar dacă El ar fi putut evita crucea, El a fost totuși hotărât să meargă acolo.
- El a fost dat la *moarte* de Iuda, un prieten, după cum a fost profețit (*Psalmii 41:9; 55:12-14, 20-21; Zaharia 11:12-13; Matei 26:34, 14-16; Luca 22:48*).
- A fost arestat în grădina Ghetsimani de un grup de soldați, pentru a fi supus apoi judecății finale (*Ioan 18:3*).
- Marele Preot a profețit că El avea să *moară* pentru oameni (*Ioan 18:14*).

- La moartea lui Hristos, perdeaua din Templu care separa locul preasfânt s-a rupt în două, pentru a simboliza accesul liber al oamenilor la Dumnezeu doar prin moartea Lui (*Matei 27:51*).
- Este relatat clar că atunci „când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!” Apoi Și-a plecat capul, și Și-a dat duhul” (*Ioan 19:30*).
- Maria, mama Lui, era la cruce, iar o mamă cu siguranță că nu ar fi greșit cu privire la fiul ei, mai ales când ea a plâns pentru El în timpul agoniei Lui (*Ioan 19:25-27*).
- Unii din ucenicii Lui au fost martori ai crucificării (*Ioan 19:25-27*).
- Pilat a trebuit să se asigure că El *murise* înainte de a da permisiunea ca trupul Lui să fie dat jos de pe cruce și *pus în mormântul* unui bogat (așa cum fusese profețit în urmă cu 700 de ani, cf. *Isaia 53:9; Marcu 15:43-45*).
- Știind că El era mort, dar fiindu-le totuși frică de faptul că ucenicii ar putea fura trupul lui Isus, evreii au cerut lui Pilat gărzi pentru paza mormântului, spunând: „Domnule, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: „După trei zile voi învia”” (*Matei 27:63*).

- Soldații știau că El era mort iar evreii au cerut ca El să fie mort înainte de apusul soarelui (*Ioan 19:30-37*).
- Dacă moartea lui Hristos ar fi fost doar un mit, de ce toți apostolii Lui, cu excepția lui Ioan, au murit ca martiri pentru credința lor? Un om poate să își dea viața pentru o cauză nobilă, dar nimeni nu și-ar sacrifica viața *știind* că la mijloc este o fabricație sau o minciună.
- Biserica primară a mers pretutindeni propovăduind *moartea și învierea Lui*. „pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-i legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea” (*Faptele 2:23-24*).

Nu mai încapă îndoială că, în acea zi, Hristos a fost cu adevărat pe cruce timp de 6 ore, unde a și murit. Dincolo de toate acestea, cum ar fi posibil ca un Dumnezeu mare și sfânt, care urăște minciuna, să îi înșele și să îi amăgească pe oameni prin crucificarea unui alt om în locul lui Hristos? Este imposibil ca El să se folosească de o minciună, căci aceasta ar fi împotriva naturii Sale (*Tit 1:2*).

Într-un sens anume, crucea este o rușine, dar în același timp este o măreață victorie. „Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” (*Galateni 6:14*). Prin cruce, Dumnezeu arată nu

doar ura Lui față de păcat, ci și dragostea Sa mare față de păcătoși. Nu există nici o altă cale către Cer decât prin crucea lui Hristos, motiv pentru care El a îndurat-o. Crucificarea Lui dă pe față natura noastră rea și ticăloasă, și prin ea se arată dragostea, harul, înțelepciunea, puterea și îndurarea lui Dumnezeu.

Chiar dacă în Coran este negată vehement moartea lui Hristos, există alte versete care par să spună că Domnul a fost cu adevărat ucis (*Surat 4.157-158; 3.55; 5.117*). „Pacea fie asupra mea, în ziua când m-am născut, în ziua când voi muri, în ziua când voi fi sculat viu. Acesta este Isus, fiul Mariei – Cuvântul adevărului” (*Surat 19.33-34*). Deși Islamul respinge crucificarea Domnului, cum ar putea acestea să vorbească despre învierea cuiva care nu a murit mai întâi?

Hristos „va distruge pe cel rău și va trăi pe pământ 40 de ani, apoi va muri” (*Abu Dawood, 37.4310*, povestit de Abu Huraira). Prin tradiție (nu în Coran) musulmanii cred că Hristos va reveni, și că El va muri și va fi îngropat alături de Muhammed, că se va căsători și va avea copii, și că va măcelări pe toți creștinii care nu se convertesc la Islam. El va zdrobi atunci orice cruce și va stăpâni peste toți musulmanii (lucru care contrazice *Surat 5.69*, care spune contrariul). Hristos va fi deci singurul profet din Islam care va juca un rol covârșitor în vremea sfârșitului și în lumea viitoare. Conform Scripturii, Hristos nu se va întoarce pentru a muri din nou, ci pentru a împlini ceea ce El a promis: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți

credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (*Ioan 14:1-3*).

Biblie spune: „Vă fac cunoscut, fraților Evanghelia, pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” (*1 Corinteni 15:1-4; cf. 1 Petru 3:18*).

6. SCRIPTURA – MAREA NEÎNȚELEGERE

(Surat 5.47; 10.94-95; 48.23)

Musulmanii cred că Coranul a fost dictat cuvânt cu cuvânt în „frumoasa limbă arabă” lui Muhammed de îngerul Gabriel. Pe de altă parte, Biblia a fost scrisă de bărbați inspirați în mod infailibil de Dumnezeu, prin Duhul Sfânt (2 Petru 1:19-21). Ea este divină și dată de Dumnezeu. Duhul Sfânt este Autorul Bibliei. Ea este o carte atât divină, cât și omenească, întrucât Duhul Sfânt a folosit și a călăuzit diferitele personalități și abilități ale fiecăruia dintre scriitorii Bibliei, pentru a transmite exact ceea ce El a vrut să rămână scris.

Ar putea două cărți, presupunând că ar veni de la același Dumnezeu, să fie atât de contradictorii? Cu siguranță că nu pot veni de la același Dumnezeu și să fie atât de conflictuale. Este îngerul Gabriel din Coran același cu cel din Biblie? Evident că nu! Cum poate exista situația când orice profet oferă același mesaj, cu excepția unuia, anume Muhammed? În marele șir al profețiilor Vechiului Testament,

nici unul nu a contrazis pe predecesorii lui, și în Vechiul Testament există nenumărate profeții despre Hristos. Hristos a vorbit prin propria autoritate, în timp ce Muhammed a vorbit prin autoritatea unui presupus înger. Dacă același Allah a dat două revelații, ar fi logic ca slujirile și mesajele lui să nu se contrazică.

Faptul că doar versiunea din limba arabă a Coranului este considerată autentică (considerată limba Cerului) și că nu poate fi tradus (ci doar „interpretat”) arată în mod cert că aceasta nu este o revelație adresată întregii omeniri. De fapt, trebuie să presupunem că nici măcar pentru toți musulmanii nu este, pentru că majoritatea dintre ei nu știu să citească în limba arabă. Rata analfabetismului printre arabi a rămas ridicată. Realitatea că Biblia poate fi tradusă în orice limbă o face cu adevărat Cartea oamenilor. Chiar când este tradusă în orice limbă, ea își păstrează puterea de a convinge, de a converti, de a călăuzi și de a păzi, pentru că este dată de Duhul Sfânt. (Totuși musulmanii nu pot recunoaște puterea de convertire a Duhului prin Cuvânt, pentru că ei neagă și caracterul personal al mântuirii.)

Musulmanii îți vor spune că ei știu ce afirmă Coranul, dar acest lucru nu este întotdeauna adevărat. Este la fel ca în cazul multor creștini formali, care au o Biblie în casele lor, dar n-au citit-o niciodată. Creștinii sunt denumiți în Coran, în mod oficial, de circa 40 de ori, *Ahl-Alkitab* (Oamenii Cărții), și *Ahl-Linjil* (Oamenii Evangheliei). Se mai presupune și că musulmanii ar trebui să meargă și să întrebe pe

creștini despre lucrurile pe care ei nu le înțeleg în citirea Coranului (*Surat 2.130, 136; 16.93; 21.7*). Am putea spune musulmanilor: „Dacă credeți cu adevărat în Adam, Noe, Avraam, Moise, David, Solomon etc., atunci ar trebui să credeți și în Hristos” (cf. *Galateni 3:29*).

Coranul afirmă că Biblia, atât Noul cât și Vechiul Testament, este de la Dumnezeu (*Surat 3.3; 5.46, 66; 7.145*). În peste 20 de situații, Biblia este denumită „Cartea”, „Dovada”; „*Al-Dhikr*” (adică „amintirea”); „o lumină, o călăuză pentru omul” care are inimă să răspundă ei (*Surat 3.3, 65; 5.46-47, 66, 68*); „o lumină pentru oameni” (*Surat 28.43, AYA*); „o lămurire a tuturor lucrurilor, drept călăuză și milostivire” (*Surat 6.91, 154*). În Coran este scris că nimeni nu poate schimba Cuvântul lui Dumnezeu (*Surat 6.34, 115; 35.43; 48.23*).

Evident că musulmanii nu vor fi înclinați să asculte la ceea ce spune Biblia, întrucât ei cred că Scriptura pe care noi o avem acum nu mai este aceeași ca în vremea lui Muhammed. Mulți dintre ei cred că Biblia a fost modificată, și că astfel anumite adevăruri ale ei au fost eliminate, iar alte lucruri au fost adăugate. Această dezinformare a fost transmisă de-a lungul secolelor și a ajuns să fie o învățătură universală a Islamului. Primul atac musulman la adresa autenticității Bibliei a avut loc în secolul XI, moment până la care Biblia deja se răspândise la mai multe popoare și fusese deja tradusă în mai multe limbi. Evreii au avut, e drept, multe eșecuri păcătoase de care Dumnezeu i-a muștrat, dar

El nu i-a acuzat niciodată de coruperea sau schimbarea Scripturilor. Cu toate faptele și acțiunile lor rele, totuși ei n-au schimbat niciodată Cuvântul lui Dumnezeu, ci au dovedit o grijă deosebită față de Scriptură. Este chiar în afara oricărei suspiciuni faptul că evreii și creștinii s-ar fi așezat vreodată la masă pentru a se înțelege cum să schimbe anumite părți ale Scripturii, așa cum pretind musulmanii. Ba dimpotrivă, ei au fost evident ostili unii altora, în multe feluri.

Biblia pe care o avem astăzi este exact aceeași cu cea pe care oamenii au citit-o înainte de moartea lui Muhammed în anul 632 d. Hr. Interpretarea eronată a textului nu trebuie confundată cu coruperea lui (*Surat 2.75*). Pur și simplu este imposibil ca o carte atât de larg răspândită în lumea civilizată, atât înainte cât și după apariția Islamului, să fie coruptă fără a stârni revolta generală. Există chiar un avertisment înfricoșător la adresa celor care ar îndrăzni să schimbe Cuvântul lui Dumnezeu (*Deuteronom 4:2; 12:32; Proverbe 30:5-6; Apocalipsa 22:18-19*). Cum ar îndrăzni creștinii (sau evreii) să facă așa ceva? Este Dumnezeu atât de slab încât să nu poată să Își protejeze Cuvântul Lui viu? Invită pe musulmani să citească Biblia: există o evidentă armonie și unitate în ea.

Există o diferență între a formula o acuzație și a aduce dovezi în susținerea ei. Trebuie să îi provocăm cu blândețe să demonstreze mai exact când, prin cine, unde și de ce a fost coruptă Biblia, și care părți din ea au fost afectate. S-a petrecut aceasta înainte de apariția Coranului, în secolul al

VII-lea? Care sunt sursele istorice și dovezile textuale pentru această acuzație? Cine este cel care a făcut schimbările? Cerând aceste răspunsuri, devine clar că acuzațiile Islamului nu sunt legate de nici un moment cunoscut din timp sau de vreun loc anume. Pur și simplu, ele sunt nefondate și doar un mit.

REALITĂȚI DESPRE CORAN

Dacă musulmanii ar judeca propria lor carte, Coranul, folosind aceleași criterii cu care judecă Biblia, le-ar trece rapid entuziasmul. Iată câteva aspecte de luat în considerare:

- Manuscrisele Bibliei sunt mult mai vechi decât ale Coranului.
- 9 versiuni importante ale Bibliei, în limbi diferite, erau deja disponibile înainte de apariția Coranului: în ebraică, aramaică, Septuaginta (greacă), siriacă (cunoscută și ca Peshitto), coptă (din Egiptul superior), bohairică sau ramfitică (din Egiptul inferior), limba gu'iz (Imperiul Abisinian), georgiană (zona Caucazului) și latină (Vulgata).
- Mulți musulmani n-au citit și nici n-au atins vreodată Coranul. Tot ceea ce ei știu este ceea ce *imamul* (liderul moscheii) le spune. Ei depind de cunoștințele acestuia. În majoritatea cazurilor, imamul citește un verset din Coran, apoi oferă propria „interpreta-

re” a versetului, în limba congregației sale. Nu este și aceasta în realitate o traducere?

- Există undeva vreun musulman care să dețină exemplarul original al Coranului? Răspunsul este nu. Nici n-a existat vreodată așa ceva, pentru că la început a fost scris pe frunze de palmier, pe coaste și șolduri de cămilă, pe pietre plate sau plăci de lemn etc. Majoritatea textului a provenit din memoria celor care au pretins că l-au memorat, însoțitorii originali ai profetului (*Qur'an* înseamnă a citi sau a recita). Însă noi știm că memoria omului este departe de a fi infailibilă.
- Întrucât Coranul însuși a afirmat că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, cum pot musulmanii să ia în calcul ideea că ar fi fost schimbată sau coruptă?
- Musulmanii cred că Coranul a împlinit și confirmat Biblia, așa că atenția este îndreptată acum asupra Coranului și nu asupra Bibliei. Totuși, ei prezintă astfel un mesaj total contradictoriu cu privire la Dumnezeu și la felul cum poate fi cunoscut. Coranul afirmă că Biblia a fost dată de Dumnezeu prin profeți și prin Domnul Isus (*Surat 2.50; 3.3; 5.50; 6.91; 11.20; 19.31; 21.27; 25.37; 32.23; 37.117; 40.56; 57.27*).
- Chiar dacă am lua în considerare variațiile mici între texte și alte modificări pretinse de musulmani, mesajul principal al Bibliei cu privire la mântuirea prin Hristos este clar precum cristalul.

- Musulmanii au porunca în numeroase pasaje să învețe din Biblie și să nu se contrazică cu Oamenii Cărții. „Dacă te vei îndoii de ceea ce ți-am pogorât, întreabă-i pe cei care au citit Cartea înaintea ta” (*Surat 10.94; cf. 3.3, 84; 5.46*).
- Coranul arată că înainte de apariția Islamului, Biblia era neschimbată, și aduce mărturie în favoarea ineranței Bibliei (*Surat 15.9; 21.7, 48, 105; 18.27*). Înainte de apariția Islamului, Biblia se bucura deja de 5 secole de fundament istoric și teologic profund.
- Dumnezeu a inspirat la început Cuvântul Lui în ebraică (Vechiul Testament) și greacă (Noul Testament), având în vedere traducerea lui în toate limbile, întrucât el rămâne astfel Cuvântul lui Dumnezeu. Coranul este considerat însă de musulmani ca imposibil de tradus. Creștinii pot studia Biblia, dar musulmanii care nu vorbesc limba arabă nu pot niciodată să privească în profunzime în Coran. Pentru ei, este o carte închisă, în ciuda faptului că pretind că orice aspect al vieților lor este reglementat de ea.
- Coranul afirmă: „Recită [Muhammed] ce ți s-a dezvăluit din Carte! Săvârșește-ți rugăciunea, căci rugăciunea îi îndepărtează pe oameni de la mârșăvie și urăciune, iar amintirea lui Dumnezeu este cea mai măreață! Dumnezeu știe ceea ce faceți. Nu vă certați cu oamenii Cărții [Scripturii] decât pentru o cale mai

bună. Afară de cei dintre ei care sunt nedrepti!” (*Surat 29.45-46*)

7. A FOST MUHAMMED PREZIS ÎN BIBLIE?

(*Deuteronom 18:15-19; Cântarea Cântărilor 5:16; Ioan 14:16, 26; 16:7-14; Surat 7.157*)

Dorind să susțină validitatea învățăturilor lui Muhammed, musulmanii încearcă să se folosească de orice argument posibil pentru a-i convinge pe ceilalți (în special pe creștini) că Muhammed ar fi menționat în Biblie. Ei vor argumenta, de exemplu, că expresia „Aleluia” din Biblie, înseamnă de fapt „Slavă lui Allah”; că „Amin” înseamnă Ahmend, adică Muhammed! Dacă acești termeni nu se găsesc acolo, ei insistă că Biblia trebuie să fi fost coruptă și că, implicit, nu se mai poate avea încredere în ea. Mai mult decât atât, expresia „scumpul meu” din *Cântarea Cântărilor 5:16* este privită ca pe o altă referință la Muhammed — spunându-se că termenul evreiesc *machamaddim* ar însemna *machamad* sau Muhammed în limba aramaică! O astfel de idee pare cel puțin exotică.

Profeții și apostolii adevărați au fost chemați direct de Dumnezeu, echipați să facă fapte mărețe, și trimiși să îm-

plinească anumite planuri ale Sale. Musulmanii par absolut siguri că numele și venirea lui Muhammed au fost prezise în Biblie, dar, spun ei, acest lucru a fost încețoșat prin coruperea deliberată a textului de către creștini (*Surat 61.6*). Cu toate acestea, adevărul este că, în ciuda acestor pretenții, Muhammed nu este menționat nicăieri în Biblie.

Deuteronom 18:15-19 este un pasaj cheie pe care ei își susțin argumentația. Moise a spus că Dumnezeu va ridica un „Proroc” ca el, dintre iudei. Atunci, Moise vorbea semințiilor Israelului, într-un moment în care se pregătea să părăsească această lume. Profetul trebuia să fie evreu și, evident, Hristos a fost evreu. Din câte cunoaștem noi, Muhammed nu a fost evreu, ci el provenea din Arabia, iar arabii nu făceau parte din nici una din cele 12 seminții ale lui Israel. De aceea, din start el trebuie exclus ca posibilă variantă de profet care să fi împlinit această profeție. Într-una din primele predici ale lui Petru după nașterea bisericii nou-testamentare, el ne spune că acest Profet promis a fost Hristos (*Fapte 3:22-23; cf. 7.37*). Hristos trebuia să se nască în Betleem (*Mica 5:2*), însă nu este situația lui Muhammed, care s-a născut la Mecca, în Arabia, nu la Betleem.

„Din mijlocul tău, dintre frații tăi” (*Deuteronom 18:15*) avea să vină viitorul „Proroc”, adică din una din cele 12 seminții israelite, descendent din patriarhul Iacov. Termenul „frați” nu poate să se referire la ismaeliți (care, spun musulmanii, sunt descendenți din fiul favorit al lui Avraam,

Ismael, strămoșul tuturor arabilor). Binecuvântarea pe care Dumnezeu a promis-o avea să vină din Isaac, nu din Ismael.

Moise a mai spus apoi „ca mine”, motiv pentru care Profetul promis trebuia să fie ca Moise, care a fost ridicat spre eliberarea poporului lui și care a făcut multe minuni. Muhammed nu a făcut niciodată astfel de minuni; în realitate, el a recunoscut că nu a făcut niciodată nici o minune (*Surat 6.50; 29.50*).

Dumnezeu a vorbit cu Moise față către față, lucru care n-a fost niciodată posibil în cazul lui Muhammed (*Surat 42.52-53*). Nici nu e de mirare că evreii au refuzat să îl recunoască pe Muhammed ca profet.

La fel ca în cazul lui Hristos, Moise a fost un *mijlocitor* între Dumnezeu și oameni (*Deuteronom 18:16*). La Muntele Sinai, prin mijlocirea lui Moise s-a înființat un legământ. Muhammed nu a acționat niciodată ca mijlocitor, ci el a pretins doar că a vorbit în numele lui Allah.

Noul Testament face aluzie la această profecie când a vorbit despre Domnul Isus Hristos (*Luca 24:19, 27; Ioan 1:45; Fapte 3:22-23; Evrei 3:1-6*).

Ștefan, primul martir creștin, a dat mărturie înaintea Sinedriului că Domnul Isus era într-adevăr profetul mult-așteptat și despre care Moise vorbise (*Fapte 7:37*).

Există multe asemănări între Moise și Domnul Isus care nu se aplică la Muhammed. În plus față de minunile făcute și de slujirea ca mijlocitori, atât Moise cât și Hristos au do-

vedit multe asemănări importante: s-au aflat în pericol în pruncie, au fost chemați din Egipt, și au suferit umilința și respingerea de către propriul popor. Cariera lui Muhammed a fost total diferită.

Toți musulmanii recunosc că Moise a fost un mare profet și ei cred în scrierile și mesajul lui. Ei nu știu însă că Hristos a spus: „dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” (*Ioan 5:46-47*).

Profeția din *Deuteronom 18* a fost fără îndoială împlinită în Isus Hristos, cu secole înainte de nașterea lui Muhammed. Ea nu se potrivește lui Muhammed, care a vorbit în numele lui Allah, și nu în Numele Dumnezeului atotputernic al Bibliei.

Pe scurt, Moise a fost un om mare și bun (după cum mărturisesc *Numeri 12:3* și *Deuteronom 34:10*), dar Isus Hristos, Dumnezeu-om, este infinit mai mare. Hristos este Împăratul împăraților și Domnul domnilor; mai mare decât Avraam, Moise, David, Solomon, fără îndoială mai mare decât toți profetii laolaltă. El e Domnul și Mântuitorul. El este împlinirea tuturor profețiilor, fiind ultimul și cel mai mare Profet de la Dumnezeu, Însăși Fiul Lui, în care avem iertarea de păcate (*Fapte 10:43; Evrei 1:1-3*).

Profeții și apostolii și-au finalizat lucrarea și acum sunt morți, dar Hristos rămâne același în veci, în toate slujirile Sale (*Evrei 13:8*). Domnul Isus ne aduce o nădejde mai bună

decât Moise (*Evrei 3:1-6; 8.6*). „Ei au ridicat ochii, și n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur” (*Matei 17:8*) este comentariul inspirat divin după ce Moise și Ilie au dispărut, lăsând acolo doar pe Hristos schimbat la față pe munte, singur, în gloria Sa de necuprins, ca Fiu întrupat, Acela care împlinește toată profetia. Fără îndoială că Hristos a fost Profetul promis (*Ioan 6:14*).

ESTE MUHAMMED CU ADEVĂRAT MÂNGÂIETORUL PROMIS?

În Coran citim următoarea frază: „Isus, fiul Mariei, spuse: ,O, fii ai lui Israel! Eu sunt, într-adevăr, trimisul lui Dumnezeu la voi ca să întăresc cele în Tora de dinaintea mea și ca să vă vestesc un trimis ce va veni după mine și al cărui nume va fi Ahmad’.” (*Surat 61.6*). Dar în Noul Testament nu există nicăieri aceste vorbe ale Domnului Isus.

Musulmanii susțin cu tărie că termenul grecesc *parakletos*, folosit pentru Duhul Sfânt în *Ioan 14:16, 26; 15:26; 16:7*, și având sensul de „Mângâietor”, „Ajutor” sau „Apărător”, ar trebui să fie de fapt *periklytos*, cu sensul de „Înălțat”, „Lăudat” sau „Onorat”, despre care ei spun că ar face referire la Muhammed (numele lui pământesc) și la *Ahmad* (numele lui ceresc), și nu la Duhul Sfânt. Aceasta este dovada, spun ei, că textul biblic a fost schimbat și deci a ajuns să fie contrar Coranului. Dacă nu ar fi fost schimbat, pretind ei, ar fi trebuit să înțelegem că succesorul lui Hristos este Muhammed.

Mii de manuscrise grecești ale Noului Testament au fost păstrate, multe dintre ele cu mult mai timpurii decât perioada de început a Islamului sau când a trăit Muhammed. Ele pot conține variații ale textului și diferiți termeni folosiți pentru anumite cuvinte (chiar dacă nu afectează nici o doctrină creștină), dar nu există nici măcar un manuscris care să includă cuvântul *periklytos*.

Este evident că textele grecești ale Noului Testament nu susțin propunerea Islamului, și nici nu este credibil să sugerăm că manuscrisele din secolul al IV-lea (sau mai timpurii), pe care le avem, ar fi putut fi corupte anticipând cumva apariția Islamului. Dar, din punct de vedere istoric, una din trăsăturile gândirii islamice este aceea de a se opune dovezilor logice și raționale; dacă Coranul spune ceva, nimic nu îl poate contrazice, oricare ar fi dovezile care s-au aduce.

Ioan 16:7-11 spune: „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat”.

Cu toate acestea, musulmanii pretind că Domnul ar fi spus: „Voi trimite după Mine pe Cel Lăudat [adică pe Ahmad], și el vă va călăuzi în tot adevărul”. Dar nouă ni se spune în *Evanghelia după Ioan* că Mângâietorul sau Ajutorul

vine de la Tatăl și de la Domnul Isus (*Ioan 14:16; 15:26; 16:7*). Chiar dacă *Ioan 14:16* este un text adesea citat pentru a pretinde că Hristos s-ar fi referit la Muhammed, întrebarea este aceasta: cum se poate aplica el la un om care a negat atât pe Hristos cât și pe Tatăl Lui, când *Ioan 16:14-15* spune că Mângâietorul va proslăvi pe Hristos și, prin extensie, pe Tatăl?

Mângâietorul, sau Duhul Sfânt (în Islam, îngerul Gabriel este echivalentul Duhului Sfânt) este descris în Scriptură în multe modalități care arată clar că nu la Muhammed se referea.

Mângâietorul este Duhul adevărului, nu un om (*Ioan 16:13*). Domnul Isus a făcut referire la Duhul Sfânt promis ca „Duhul adevărului” (*Ioan 14:17*). Biblia și Coranul se contrazic reciproc, pentru că Mângâietorul nu este om, așa cum spune Coranul, ci Duh.

După cum Mângâietorul ne-a fost trimis de la Hristos și Tatăl, El este egal cu Tatăl și cu Fiul (*Ioan 14:23-26*).

Mângâietorul S-a pogorât după 50 de zile, nu după 500 de ani de la învierea lui Hristos, căci venirea Lui a fost promisă ucenicilor și pogorârea Lui avea să aibă loc la scurt timp de la înălțarea lui Hristos (*Fapte 1:4-5*).

Mângâietorul va locui cu credincioșii pe vecie (*Ioan 14:16*). Muhammed este, în schimb, mort de secole.

Mângâietorul este *Duhul adevărului*, pe care lumea nu îl poate vedea.

El nu poate fi văzut, pentru că este ființă spirituală (*Ioan 14:17*). Muhammed a fost un simplu om, carne și oase.

Mângâietorul ne este cunoscut, pentru că El locuiește cu noi și în noi (*Ioan 14:17*). El este primit de toți cei care cred în Hristos (*Ioan 7:39*). Muhammed nu locuiește cu și în noi, și nu ne este cunoscut, pe când Duhul da. Toți cei care se pocăiesc cu adevărat și cred în Domnul Isus, sunt locuiți de Duhul Sfânt cel promis, și vor primi viața nouă (*Romani 8:9-11*).

Mângâietorul va aminti credincioșilor cuvintele lui Hristos, ceea ce înseamnă că El cunoaște totul (*Ioan 14:26; 16:13-14*). Muhammed nu a fost atotcunoscător, și cu siguranță că el nu cunoștea Biblia în general, și nici Noul Testament în mod particular. El nu a amintit ucenicilor lui învățătura Domnului, însă Duhul Sfânt a făcut acest lucru.

Mângâietorul nu va vorbi despre Sine, ci Îl va proslăvi pe Hristos. Duhul Sfânt nu a vorbit despre Sine (ca Muhammed) ci doar despre Hristos (*Ioan 15:26; 16:13-14*).

Mângâietorul va „dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (*Ioan 16:8*). Muhammed nu a dovedit niciodată vinovată lumea de păcat și nici nu a adus pe cineva la vreo conștientizare adâncă a păcatului. Dacă nu ne vedem starea pierdută și depravată, ca păcătoși, nu Îl vom vedea vreodată pe Domnul. Adevăratul Mângâietor este Duhul Sfânt, nu Muhammed.

Mângâietorul avea să descopere ucenicilor lui Hristos lucrurile viitoare, călăuzindu-i în tot adevărul, aducându-le aminte de toate lucrurile spuse de Hristos, și inspirându-i pe apostoli să scrie Noul Testament (*Ioan 14:26; 16:13*).

Așadar, avem de-a face cu o situație ciudată când musulmanii inteligenți și evlavioși cred că Mângâietorul promis în *Ioan 14-16* ar fi Muhammed. Nici una din afirmațiile de mai sus nu are nici o logică dacă le-am aplica la Muhammed. Este evident și fără îndoială că Hristos a făcut referire la Duhul Sfânt, nu la un om.

Duhul Sfânt nu poate fi confundat cu îngerul Gabriel sau cu Domnul Isus. El este a treia Persoană a Sfintei Treimi și este denumit Dumnezeu și Domn (*Fapte 5:3-4; 1 Corinteni 2:10; 2 Corinteni 3:18; Evrei 9:14*).

ÎNTREBĂRI REFERITOARE LA MUHAMMED

Noi n-ar trebui să ne repezim niciodată să punem întrebări despre calitatea lui Muhammed, la fel cum n-ar trebui niciodată să atacăm persoana lui Muhammed. Este întotdeauna mai bine să răspundem că opinia noastră cu privire la el nu contează și că mesajul nostru se referă la Evanghelia și la Hristos. Dar putem de asemenea să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească, pentru că el oferă răspunsul perfect. Vorbind despre Hristos, Cuvântul spune: „Toți proccii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (*Fapte 10:43*). Este ușor să demonstrăm că ceea ce musulmanii pretind că spu-

ne Biblia despre Muhammed se bazează de fapt pe o pseudo-evanghelie a lui Barnaba, scrisă cândva în secolul al XV-lea de un italian convertit la Islam, care voia să împace cele două religii. Aceasta este o scriere plină de contradicții.

Mai putem face observația că Muhammed n-a făcut niciodată vreo minune și nici n-a profetizat măcar un cuvânt. Chiar dacă musulmanii spun că Muhammed a fost doar un om simplu, în practică el este înălțat și preamărit ca și cum ar fi un fel de zeitate. El este modelul pentru sute de milioane de oameni, până la cel mai mărunț detaliu.

Cu toate acestea, este extrem de periculos pentru un ne-musulman (sau chiar musulman) să spună ceva împotriva lui Muhammed, în orice fel, în lumea musulmană. Un astfel de gest va genera obligatoriu mânie și violență, și riscă să fie pedepsit cu moartea. Cu toate acestea, Muhammed nu a satisfăcut niciodată criteriile de a fi profet, care sunt enumerate în *Deuteronom 13:1-5; 18:20-22*. Prin contrast, există multe, multe profeții cu privire la venirea Unuia „ca Moise”, toate fiind împlinite în Isus Hristos, Dumnezeu-om: Profet, Preot, și Rege.

8. ESTE ALLAH ACELAȘI CU DUMNEZEUL BIBLIEI?

Allah este numele personal al lui Dumnezeu în Islam, dar întrebarea este: este el același Dumnezeu ca și Cel pe care noi Îl descoperim în Biblie? Se închină creștinii și musulmanii la același Dumnezeu? Pentru musulmani, nu există nici o umbră de îndoială cu privire la aceasta – există un singur Dumnezeu, așa că, prin definiție, acesta trebuie să fie zeitatea atât pentru musulmani, cât și pentru creștini (*Surat 29.46-48*). Cu toate acestea, acest lucru este departe de realitate, pentru că „Allah” al Coranului nu este același cu Dumnezeul Bibliei. Există o prăpastie *uriasă* între cei doi. Punctul de vedere islamic privitor la Dumnezeu este total diferit de cel creștin. Allah nu este Creatorul revelat de Biblie.

Înainte de întemeierea islamului, Allah era considerat unul dintre multitudinea zeilor din religia păgână arabă, chiar dacă cel mai important. Doar după primele revelații a afirmat Muhammed că orice alt zeu trebuia distrus și că Allah trebuia să fie singurul „Dumnezeu” căruia să i se aducă închinare ca Dumnezeu adevărat. Dumnezeul Bibliei nu a

fost niciodată denumit cu termenul Allah, un nume derivat de la o zeitate păgână, pre-islamică, căreia i se aducea închinare la Mecca, înainte de nașterea lui Muhammed. Dumnezeu Bibliei nu s-a asociat niciodată cu idoli. El rămâne total despărțit și separat de zeii păgâni.

Când comparăm Biblia și Coranul, descoperim repede că este evident că cele două nu vorbesc despre același Dumnezeu sau despre același Isus Hristos. Dumnezeu Bibliei a venit pe pământ în trup, și El găsește plăcere în părtășia personală cu copiii Lui. Dumnezeul atotputernic a spus că El ne va fi Tată și că noi îi vom fi fii și fiice (*2 Corinteni 6:18*). El este Tatăl nostru, Păstorul nostru, Domnul și Mântuitorul nostru. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu Triunic. De cealaltă parte, Allah este o ființă unitară, retrasă, care nu interacționează cu nimeni (*Surat 4.171*), iar musulmanii recită zilnic *Surat 112*, care spune că „Dumnezeu nu are un fiu”. Allah nu este niciodată denumit în Coran ca „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov” sau „Tatăl” ori „Prietenul credincioșilor”.

Dumnezeul Bibliei este un Dumnezeu personal, nu o zeitate distantă și neabordabilă, iar El este întotdeauna consecvent.

Coranul nu folosește termenul „Tată” când se referă la Dumnezeu, iar musulmanii neagă că Dumnezeu are sau ar putea avea vreodată un fiu. Și totuși Însuși Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos, ne-a învățat să ne rugăm folosind expresia „Tatăl nostru...” (*Luca 11:1-4*).

PARTEA A TREIA. CUM SĂ ÎI AJUTĂM PE MUSULMANI

Căutând să comunicăm Evanghelia musulmanilor, trebuie să ne amintim că și lor li se poruncește să își împărtășească în mod activ credința și să îi invite pe alții pe calea lui Allah. Lor li se spune că religia lor este singura adevărată. Sunt zeloși, determinați și imperturbabili în ce privește credințele lor. Pentru musulmani, oricare din următoarele lucruri este considerată o mare victorie: (1) când o clădire de biserică este cumpărată și transformată într-o moschee; (2) când un occidental este convertit la Islam; și (3) când un musulman se căsătorește cu o femeie „creștină”. Aceste „victorii” au loc și în zilele noastre.

Dar este posibil să îi câștigăm pe musulmani pentru Hristos. Avem astăzi oportunități fără egal de a interacționa cu musulmanii din întreaga lume. Ne aflăm în fața unei noi situații – ei vin către noi. Iată deci care sunt câteva din lucrurile pe care creștinii le pot folosi atunci când se implică în discuții evanghelistice cu musulmanii. Ele sunt aplicabile

tuturor celor care mărturisesc, în orice situații, dar mai ales față de musulmani.

1. CUNOAȘTE-ȚI FOARTE BINE BIBLIA

Chiar dacă trebuie să cunoaștem într-o anumită măsură credința islamică, este esențial să ne cunoaștem Biblia, doctrinele și teologia credinței creștine. Este crucial să cunoaștem mesajul nostru și semnificația lui. Trebuie să ne rugăm Domnului să ne ajute să creștem în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu și în relația personală cu Domnul. Fă clar musulmanilor ce înseamnă să fii creștin. Subliniază deosebirea între societatea occidentală și creștinismul adevărat (între credința formală și cea autentică). Nu suntem chemați să le prezentăm o alocuțiune sau două cu privire la islam, ca și cum ar trebui să le predăm un curs gratuit privitor la propria lor religie! Se presupune că ar cunoaște-o; nu trebuie să îi învățăm noi.

Datoria noastră este să dovedim că Biblia, chiar dacă a fost tradusă în sute de limbi, a rămas autentică, fără greșelă, de încredere și adevărată.

2. NU TE LĂSA INTIMIDAT

(1Petru 3:14; cf. Psalmii 56:11; 118:6-7; Matei 10:28; Evrei 13:6)

Îi iubim cu adevărat pe acești oameni? Atunci dragostea învinge frica. „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și

cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (*1Ioan 4:18*). Unul din marile impedimente în calea evanghelizării musulmanilor este frica de oameni, pentru că ea ne poate paraliza, iar Satana o folosește ca pe o armă. Frica de om ne orbește și ne oprește din a mărturisi; ea trebuie biruită și înlocuită cu frica de Domnul, care este începutul înțelepciunii (*Proverbe 1:7; 2Corinteni 5:11*).

Trebuie să ne punem încrederea în prezența și puterea Duhului Sfânt care poate converti. Nu este în mod necesar adevărat faptul că musulmanii ar fi mai greu de evanghelizat decât alți oameni. Dumnezeu nu are nevoie să folosească mai multă putere pentru a converti un musulman; și, dincolo de aceasta, inima omului este la fel oriunde (*Jeremia 17:9; Romani 3:10-23*).

Nimeni nu este prea departe de a fi atins de Dumnezeu. Înainte ca Domnul să ne deschidă ochii, să ne atragă la Sine și să ne mântuiască, eram noi mai dispuși să ascultăm Evanghelia decât musulmanii?

Orice om are nevoie de intervenția Duhului Sfânt pentru a-și vedea răzvrătirea și a cere iertarea. În fapt, musulmanii sunt în mod normal mult mai „religioși” și de ei ne putem apropia mult mai repede decât de un occidental obișnuit.

Cu toate acestea, trebuie să luăm în considerare faptul că ei au fost îndoctrinați de la naștere *împotriva* creștinismului, și că întreg felul lor de viață a fost atent dirijat pentru a se împotrivi creștinismului. Dar noi nu trebuie să fim intimidati

dacă tonul vocilor lor sau cuvintele sunt agresive, sau dacă ei ne dau impresia că sunt fermi în credința lor.

3. FII AMABIL ȘI CIVILIZAT

Adevărul trebuie spus mereu în dragoste (*Efesenii 4:15*). Evanghelia nu este „ceva”, ci este Cineva. Trăiește o viață care demonstrează că dragostea lui Hristos este în tine. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (*Matei 5:16*).

Arată dragostea lui Hristos în sinceritate, nu din obligație. Fii cu inima deschisă în a prezenta credința ta tuturor păcătoșilor, dar mai ales musulmanilor, care se pot simți respinși de occidentali. Dragostea învinge ura, lipsa de încredere și suspiciunea. Nu este de mirare că aceasta este cea de-a doua mare poruncă (*Marcu 12:31*). Iubește sufletele și manifestă pasiune pentru mântuirea lor.

Poartă-te cu grijă și oferă-ți ajutorul oricând și oriunde este posibil, nu doar în situații prestabilite (*Galatenii 6:9*).

Țelul nostru este câștigarea persoanei, nu discuția argumentată. Nu este de nici un folos să câștigăm o discuție dar să pierdem un suflet. În discuția cu musulmanii, amintește-ți sfatul lui Pavel către Timotei: „Adu-le aminte de aceste lucruri, și roagă-i fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să se ferească de certurile de cuvinte, care nu duc la alt folos decât la pieirea celor ce le ascultă” (*2Timotei 2:14*). Noi nu umblăm după confruntări nefolositoare de idei. Apologetica

fără Evanghelie este inutilă. Dacă există în vecinătatea ta o familie musulmană, vizitează-i și vorbește cu ei. Dacă există un musulman la locul tău de muncă sau studiu, construiește o relație bună cu acea persoană, ca să poți fi un mai bun mărturisitor. Pentru musulmani, faptele sunt mult mai importante decât vorbele. Iubește-i și folosește fiecare oportunitate care ți se ivește în cale.

Fii întotdeauna blând și politicos în discuții. Nu te implica prea mult în certuri și nu deveni nervos, indiferent de ceea ce se spune. Haideți să vorbim despre credința noastră cu toată înțelepciunea, răscumpărând timpul. Să vorbim cu har și niciodată să nu jignim persoana față de care mărturisim (*Coloseni 4:2-6*).

4. FII GATA ORICÂND SĂ ÎȚI PREZINȚI MĂRTURIA

(*Romani 10:9-10; 1Petru 3:15*)

Trebuie să avem mereu inițiativa de a mărturisi altora. Începe conversația cu ei la fel cum ai face cu orice altă persoană. Prezintă-ți mărturia convertirii. Acesta este un lucru pe care orice creștin ar trebui să îl poată face fără a fi vreun teolog sau predicator experimentat. Explică și exprimă siguranța pe care noi o avem cu privire la Cer și protecția Domnului. Nu subestima niciodată puterea unei mărturii personale. Dumnezeu cheamă pe toți oamenii, inclusiv pe musulmani, cu promisiunea: „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști” (*Ieremia 33:3*). Musulmanilor le place să audă des-

pre puterea transformatoare a lui Dumnezeu, manifestată în viața unei persoane. Dă exemple ale modului cum Dumnezeu ți-a răspuns la rugăciuni. Arată-le cum să găsească pacea cu Dumnezeu (*Isaia 26:3; Ioan 14:27; Romani 5:1; Coloseni 1:20*). Când îți prezinți mărturia, fă-o simplă și nu exagera cu nimic.

Cunosc un egiptean care, când a fost convertit, se gândea cum o să îi mărturisească soției lui. Prin harul Domnului Isus, el și-a schimbat complet modalitatea de gândire și felul cum se purta cu ea. Prin faptul că el a devenit o făptură nouă în Hristos, soția lui a fost uimită de noul lui comportament, de slujirea și dragostea lui. Când ea l-a întrebat ce stă în spatele acestei mari schimbări a lui, el i-a spus că se datorează unui nou Prieten, care i-a dat un sfat bun. Ea a insistat să Îl cunoască pe acest Prieten; și astfel a putut el să îi vorbească despre Domnul Isus Hristos. La ceva timp după aceea, și ea L-a găsit pe Domnul. Așa că ceea ce facem noi este să îndreptăm oamenii către Domnul Isus Hristos.

5. EVITĂ STEREOTIPURILE ȘI GENERALIZĂRILE

Uită-te la oameni fără a avea prejudecăți. N-ar trebui să presupunem că musulmanii nu sunt interesați de Evanghelie sau că nu vor să audă nimic despre ea. Nu orice musulman este extremist, arab, șeic, intolerant sau poligam. Fă-l pe musulman să înțeleagă că există o diferență între creștinism și cultura occidentală, fiindcă stereotipurile funcționează în ambele sensuri.

„Musulman” este un termen religios. Un musulman este cineva care aderă la religia Islamului. „Arab”, pe de altă parte, este un termen etno-lingvistic; arabii vorbesc limba arabă. Este adevărat că Islamul a apărut printre arabi și că Coranul a fost scris în limba arabă, dar nu toți musulmanii sunt arabi (ex. turcii, kurzii, iranienii, pakistanezii, malaiezienii, indonezienii și mai multe popoare din Africa), după cum nu toți arabii sunt musulmani.

6. FOLOSEȘTE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Nu oferi impresia că tu ai crede că, într-un fel, Coranul ar fi o carte revelată de la Dumnezeu. Citește din Biblie, nu doar cita din ea. Noi vrem ca oamenii să audă Evanghelia, așa că fă referire la Coran doar dacă e neapărat necesar. Îndeamnă pe cel cu care vorbești să citească Biblia (în special Noul Testament) fără prejudecăți. Majoritatea musulmanilor care L-au găsit pe Domnul au fost convertiți, dar nu prin puterea argumentelor, ci prin citirea Bibliei. Este întotdeauna mai bine să inviți pe acel musulman să își cumpere o Biblie, pentru că oamenii apreciază rar lucrurile pe care le primesc gratuit. Nu oferi gratuit Bibliei într-o manieră lipsită de discernământ. Pentru gândirea musulmană, dacă Biblia este atât de prețioasă, atunci trebuie să coste ceva. Este bine să o oferi când cineva o solicită, dar e mult mai bine când cineva o cumpără. În felul acesta, va fi prețuită. Desigur, le putem oferi Noul Testament sau porțiuni din Scriptură.

Nu folosi o Biblie ruptă sau uzată. Am văzut deja că musulmanilor le place să observe dacă noi manifestăm respect pentru Cartea noastră Sfântă. Nu o așeza niciodată pe pardoseală și nici nu o lăsa pe masă într-un mod ușuratic după ce o folosești, căci ei se pot simți ofențați și nu te vor asculta. Evită să folosești o Biblie cu litere roșii în dialogul cu musulmanii, pentru că ei vor gândi că numai cuvintele cu roșu sunt de la Dumnezeu, iar celelalte nu. (Și evident că niciodată nu trebuie lăsată o Biblie la baie sau bucătărie.)

Evanghelia după Matei este cea mai cunoscută printre predicatorii musulmani pentru că ea conține Fericirile și întreaga Predică de pe Munte. De aceea, sugerează-le să înceapă citirea Bibliei cu aceasta.

7. PUNE ÎNTREBĂRI CARE SĂ LE PROVOACE GÂNDIREA

Întrebările ne ajută să evităm orice ambiguitate și să ne concentrăm pe ceea ce este esențial. De exemplu: Știi unde îți vei petrece viața după moarte? Cine este Dumnezeu? De ce ți-ar permite un Dumnezeu sfânt să mergi în Rai? Ce înțelegi din afirmația că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu? Cum poți fi sigur că ești mântuit sau nu? Sunt păcatele tale iertate? Ai o explicație pentru existența suferinței în lume? De ce nu poate un om să trăiască o viață sfântă? De ce există păcatul în lume? Pot să îți arăt ce spune Biblia? Ai auzit vreodată despre adevăratul Domn Isus? Ai citit vreodată Biblia?

Întreabă pe oameni ce înțeleg ei despre creație, căderea omului în păcat și despre păcat. Sunt ei conștienți că un singur păcat este suficient pentru a trimite un păcătos în iad? Înțeleg ei de ce există moarte și suferință?

Noi, creștinii, trebuie să ne asigurăm că putem explica aceste lucruri musulmanilor. Biblia are răspunsuri la toate aceste întrebări. Spune-le cum păcatul murdărește pe toți oamenii, și arată nevoia pe care o avem pentru un Mântuitor. Arată persoanei cu care vorbești că tu consideri lucrurile privitoare la Rai, iad, păcat și lucrurile spirituale ca fiind chestiuni de viață și moarte.

Musulmanii cred că Allah, fiind atotputernic, poate face orice, chiar să și „treacă cu vederea” sau să „ierte” păcatul fără a-l pedepsi. Spune-le că Dumnezeu Bibliiei este sfânt, și explică ce înseamnă cu adevărat sfințenia Lui – El trebuie să pedepsească păcatul – fie prin pedepsirea păcătosului, fie a unui înlocuitor al acestuia, adică a propriului Său Fiu.

Când vorbești despre Hristos, folosește întotdeauna unul din titlurile sau slujirile Sale: Isus Hristos, Domnul Isus, Isus Mântuitorul sau Răscumpărătorul etc., arătând respect față de El în felul acesta. Ei fac același lucru când vorbesc despre oricare profet căruia îi rostesc numele.

Dacă te rogi în prezența lor, încheie-ți rugăciunea cu aceleași titluri care arată respect, fără să te grăbești, „În Numele Domnului Isus...”. El este Dumnezeu, nu-i așa?

- Explică musulmanilor că noi nu credem în și nu ne închinăm la 3 dumnezei, ci unui singur Dumnezeu, existent în 3 Persoane.
- Ajută-i să vadă că a crede în Hristos nu înseamnă *shirk* (apostazie), și că Hristos este cu totul ceea și cine El spune că este (*Surat 3.48*). De fapt, în situația lor, ei l-au ridicat pe Muhammed la nivel de zeitate.
- Spune-le că mântuirea este doar prin har, prin credință (*Efeseni 2:8-10*). Explică ce înseamnă termenii „har” și „credință”.
- Arată importanța pocăinței de păcat. Creștinismul este credința celor cu inima zdrobită și cu duhul smerit (*Psalmul 51:17*), nu o credință a unei lenevii sau mândrii spirituale generată de auto-neprihănire.

8. NU TE IMPLICA ÎN POLEMICI SAU DEZBATERI INUTILE

Evită discuțiile confruntative. Fii gata să îi ascuți și nu te repezi să le răspunzi, ci asigură-te, politicos, că de asemenea ești ascultat (*Iacov 1:19; cf. Proverbe 15:28; 18:13; 29:20*). Nu te lăsa târât într-un joc de care-pe-care; fii mereu pregătit să răspunzi cu înțelepciune și blândețe (*1Petru 3:15*). Ca să repet ce am spus deja, scopul tău nu este să ieși învingător într-o discuție, sau să câștigi puncte într-o dezbatere contradictorie, ci este ca, prin harul lui Dumnezeu, sufletele respective să fie câștigate pentru Hristos. Rămâi

concentrat, și nu te lăsa distras sau abătut de la esența discuției. În loc să te certți, explică conceptul biblic al dragostei, iertării, nădejzii și mântuirii date de Dumnezeu. Evită cercul vicios al întrebărilor. Amintește-ți că Biblia și Evanghelia se autentifică singure. Așa cum spunea Spurgeon, Biblia își poartă singură de grijă. Pe măsură ce vorbim oamenilor, trebuie să țintim să îndepărtăm din mintea lor concepțiile greșite care umbresc mesajul Evangheliei. E necesar să ai tact și discreție. Chiar dacă pot exista momente de dezacord, noi trebuie să arătăm că suntem onorabili și respectuoși.

9. FOLOSEȘTE INTERACȚIILE UNU-LA-UNU

Legăturile de familie sunt totul pentru musulmani. Ei trăiesc ca o comunitate (vorbind în general). Ei aparțin unul altuia. Nu există persoane individuale, ci doar comunitatea. Fiecare dintre ei se teme ca nu cumva prietenul lui să raporteze imamului local interesul lui pentru Evanghelie, sau părinților și rudelor lui. Așa că ei se vor simți cumva nevoiți să apere Islamul în prezența altor musulmani, mai ales în țările occidentale. Contactul individual este întotdeauna cea mai bună cale, pentru că oamenii sunt adesea sensibili la presiunea altora sau la posibilitatea de a-și pierde privilegiile (acest lucru este mult mai important în Est decât în Vest). Situația ideală este ca bărbații să vorbească bărbaților și femeile femeilor, pentru că societatea islamică impune adeseori restricții în ce privește contactul între bărbați și femei necăsătoriți. Eșecul de a respecta astfel de reguli va răni considerabil mărturia noastră. Este bine să ținem minte că

femeile musulmane (chiar și în Occident) nu obișnuiesc să ia decizii, pentru că, în mod normal, tații sau chiar frații lor decid pentru ele. Unele femei nu vor da mâna cu bărbații (lasă-le pe ele să inițieze acest gest, iar tu fii reținut). Amintește-ți că mulți musulmani privesc pe toți occidentalii ca fiind imorali și decadenti.

Nu te gândești că ei ar putea fi ofențați dacă îi inviți la o cină. La masă, servește mereu hrană *Halal*, căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură (*Romani 14:17; 1Corinteni 8:8*). Nu le oferi nimic cu mâna stângă (gest considerat necurat). Mâncarea de porc este interzisă pentru ei, iar a le servi așa ceva va constitui o jignire uriașă. Dacă ai acasă un câine, ține-l cât poți de departe, și cu siguranță evită să îl mângâi în fața unui musulman, pentru că ei văd acest gest drept necurat. În mod asemănător, nu fi surprins dacă oaspetele tău nu e impresionat de guduratul cățelului tău la sosirea lui!

Ar trebui să facem în casele noastre ceea ce Maria și Marta au făcut, întâmpinându-i cu un cald bun venit (*Luca 10:38-42*). Casa este locul perfect pentru a explica și a exprima credința noastră față de musulmani. Nu este nici o lege care să ne interzică ospitalitatea și prietenia, iar aceste calități sunt foarte prețuite chiar în lumea musulmană. În multe cazuri, ospitalitatea reprezintă ușa către inimile lor.

Nu neglija niciodată să pronunți cuvântul *har*, în mod special dacă ei sunt oaspeții tăi. Vizitează-i în casele lor, fără a aștepta să fii invitat. Vizita ta nesolicitată va fi considerată

o surpriză plăcută și un semn de prietenie. Poți onora un musulman prin a-l vizita. Amintește-ți că timpul nu este atât de important pentru musulmanul de rând. Luna de post a Ramadanului nu este o vreme ideală pentru a le face vizite. Dacă ești bărbat, nu face niciodată vizite vecinilor tăi musulmani dacă acasă sunt doar femei. Îmbracă-te conservator și modest.

Limitează discuția spirituală la unul sau două subiecte; făcând astfel, vei pune limite conversației și vei evita să sari de la un subiect la altul. Discuția ar trebui să conducă mereu la o concluzie finală. Păstrează-ți în mine scopul. Atunci când este necesar, oferă explicații pentru orice termen teologic folosit — precum nașterea din nou, mântuirea, sângele lui Hristos, ispășire, Fiul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, Evanghelia etc.

Contrar față de ce spun majoritatea cărților despre cum să mărturisești musulmanilor, nu evita termeni precum „Fiul lui Dumnezeu” sau „Trinitate”. Explică acești termeni în cuvinte simple, pentru că nu sunt cunoscuți corect de musulmani. Arată clar că noi nu credem că Maria este „soția” lui Dumnezeu sau că Domnul Isus ar fi Fiul lui Dumnezeu într-un sens fizic.

Vorbește despre viața miraculoasă și fără păcat a lui Hristos, despre multele profeții legate de El; explică semnificația numelor Lui, unde se află El acum și vorbește despre revenirea Lui, care va duce la sfârșitul acestei lumi.

10. ROAGĂ-TE ȘI PERSEVEREAZĂ

(*Efeseni 6:18; Coloseni 4:2-3; 1Tesaloniceni 5:17*)

Cum se spune adesea, rugăciunea schimbă lucrurile. Suntem implicați într-un război spiritual; rugăciunea și mijlocirea sunt, deci, de importanță vitală. Armele noastre sunt spirituale, nu carnale (*2 Corinteni 10:3-5*). Ia inițiativa de a mărturisi cu compasiune oricărui păcătos, cu un duh smerit. Trebuie să cerem cu insistență Duhului Sfânt să ne călăuzească. Fii răbdător în mărturisirea față de anumiți oameni și pregătit să faci asta de mai multe ori. Noi depindem, în rugăciune, de Domnul, pentru orice oportunitate. Roagă-te pentru o ușă deschisă. Fii înțelept ca șerpii și blând ca porumbelii (*Matei 10:16*). Folosește orice oportunitate de a mărturisi, dar cu înțelepciune și blândețe, la timp și ne la timp (*2 Timotei 4:2*).

Ca majoritatea păcătoșilor, musulmanii au nevoie să audă Evanghelia de mai multe ori înainte de a o înțelege, și înainte ca Duhul Sfânt să producă în ei o profundă convingere de păcat și de nevoia lor pentru Mântuitorul. Străduiește-te să înveți *când* să vorbești și *cât* să spui. Fii smerit și vorbește cu blândețe. „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia” (*Proverbe 15:1*). Fă-i să vadă și să cunoască că ne rugăm (nu ritualistic), și că ne rugăm pentru ei.

Nu putem supraestima importanța rugăciunii și a unei vieți regulate de rugăciune pentru întărirea mărturisirii noastre. Roagă-te ca cei cărora le vorbești să aibă parte de

darul de a li se deschide ochii și inimile (*Fapte 16:14*). Putem câștiga mult prin rugăciunea răbdătoare, perseverentă, mai mult decât îndrăznim noi să nădăjduim. Musulmanii sunt de regulă foarte răbdători; așa trebuie să fim și noi. Poți măcar să fii încurajat de faptul că vorbești cuiva care crede în Dumnezeu, nu unui ateu rece și împotrivor.

11. NU SPUNE NICIODATĂ CEVA NEGATIV DESPRE CORAN, MUHAMMED ȘI MUSULMANI

Nu vrem să jignim sau să stânjenim pe musulmani. Nu ar trebui să îi criticăm pentru religia lor. Nu dezbate sau pune sub semnul întrebării calitatea de profet a lui Muhammed, și nu vorbi despre multele lui soții sau despre cruzimile ori viața lui. Nu ajută la nimic, și dacă vei ataca persoana sau moralitatea sa, inevitabil vei inflama patimi și îl vei „pierde” pe cel cu care vorbești.

Nu intra în discuții politice. Evită chestiunile seculare controversate (precum discuția legată de Palestina și Israel), ca și orice alt aspect mărunț. Prezintă realitățile, dovezile și promisiunile din Biblie pentru toți cei ce își pun credința în Domnul Isus. Prezintă dovezile care arată că Biblia este adevărată și că nu a fost niciodată coruptă.

12. NU TE AȘTEPTA LA CONVERTIRI IMEDIATE

Convertirile sunt lucrarea Duhului Sfânt, chiar dacă noi credem în faptul că Dumnezeu se folosește de oameni. Nu ne așteptăm să semănăm și să culegem în aceeași zi. Evan-

ghelizarea cere rugăciune, răbdare și perseverență. Este mai degrabă o cursă de maraton decât un sprint. În cazul în care un musulman caută mântuirea cu adevărat, nu trebuie să punem presiune pe el să ia o „decizie” pentru Hristos. Dați-i voie să devină creștin, nu un „occidental”.

Un musulman știe că există un preț de plătit atunci când el părăsește Islamul, căci chiar dacă știm că mântuirea este prin har, nu trebuie să ne gândim niciodată că harul nu atrage anumite consecințe. Când un musulman Îl caută și Îl găsește pe Domnul, dați voie convertitului să mărturisească acest lucru în mod deschis, nu o faceți voi în locul lui. Nu-l împingeți în față ca și cum ar fi un trofeu care ar trebui scos înainte pentru a fi admirat.

13. MĂRTURISIREA NOASTRĂ ȘI CEI 5 STĂLPI AI CREDINȚEI NOASTRE

Față de cei 5 stâlpi ai credinței musulmane, creștinii pot vorbi despre cei 5 stâlpi ai credinței lor, sau, altfel spus, cele „Cinci Sola” ale adevărului Reformei (denumite și doctrinele harului).

- **Sola Scriptura sau doar prin Scriptură:** Biblia (conținând Vechiul și Noul Testament) este în întregime inspirată de Dumnezeu, fiind autoritatea cu totul suficientă și finală în toate aspectele legate de credință și practică. Biblia este de încredere și adevărată, situându-se deasupra tradițiilor și opiniilor oamenilor.

- **Sola Fide sau doar prin credință:** justificarea înaintea lui Dumnezeu este doar prin credință, „fără faptele Legii” (*Romani 3,28*); „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui [Dumnezeu]” (*Evrei 11:6*).
- **Sola Gratia sau doar prin har:** harul este darul fără plată, favoarea nemeritată a lui Dumnezeu. Mântuirea este în totalitate prin har, prin credință (*Efeseni 2:8-10*). Noi nu contribuim cu nimic la ea. Tot ce avem noi este prin har (*2 Timotei 1:9*).
- **Solus Christus sau doar prin Hristos:** Hristos este singurul Mijlocitor suficient între Dumnezeu și oameni. Lucrarea Lui pe crucea de la Calvar este cu totul suficientă pentru a obține mântuirea pentru poporul Lui.
- **Soli Deo Gloria sau doar spre gloria lui Dumnezeu:** scopul final al mântuirii este să aducă glorie și laudă lui Dumnezeu Tatăl, prin Domnul Isus Hristos, în puterea Duhului Sfânt.

UN CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

„Toată lumea zace în cel rău” (*1Ioan 5:19*). Islamul respinge marile învățături care sunt de importanță vitală pentru creștini și pentru mântuirea omenirii. El tăgăduiește dumnezeirea și calitatea de Fiu a lui Hristos. El contrazice moartea Sa, ispășirea substitutivă făcută de El și învierea Lui. În majoritatea popoarelor islamice, creștinii nu au nici dreptul de a exista. În altele, ei sunt doar tolerați. Excluderea din societate și persecuția sunt deja prezente în multe

astfel de zone de pe tot globul pământesc. Unele țări islamice sunt hotărâte să stârpească complet creștinismul.

Din nefericire, multor musulmani nu li s-a prezentat niciodată creștinismul adevărat, și, trist, majoritatea dintre ei nu au întâlnit niciodată un creștin adevărat și n-au auzit niciodată adevărata Evanghelie. Ei nu Îl cunosc pe Domnul, iar noi n-ar trebui să presupunem că ei cunosc Biblia și înțeleg adevăratul creștinism.

Dacă toți aceia care au pretins că sunt creștini, ar fi fost cu adevărat ceea ce ei au pretins, Islamul s-ar fi prăbușit de multă vreme. Mulți creștini nededicați, nechilbrați și plini de compromisuri au făcut mai mult rău credinței lor, și s-au transformat pe ei înșiși în ținte ușoare pentru prozelitismul musulman. Bisericile trebuie să predice despre adevărata pocăință, și să evite să producă convertiri superficiale, în care nu există nici o schimbare în viața păcătoșilor. Islamul, ca alte religii și ca ateismul, reprezintă consecința inevitabilă a faptului că Dumnezeu a abandonat pe oameni în păcatele lor. Trebuie să ne rugăm ca „solzii” să cadă de pe ochii lor, pentru ca lumina Evangheliei glorioase a lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să strălucească asupra lor. Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să găsească plăcere în a ne folosi ca instrumente în secerișul multor suflete musulmane. Fie ca El să ne dea pasiunea necesară pentru aceasta!

„Rodul celui neprihănit este un pom de viață, și cel înțelept câștigă suflete” (*Proverbe 11:30*).

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! *“Fără plată ați primit, fără plată să dați”.*

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 170 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!